

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 3/2021

Březen 2021

Bud' kreativní a odpouštěj

Vstoupil jsi do postní doby s velkými plány, ale po týdnu ses jich (ani nevíš jak) vzdal? Přinášíme ti pět tipů, které ti pomohou nezaspat půst a hlavně - zažít (ne přežít) ho s úsměvem.

1. Bud' kreativní pro Boha

Namaluj obraz, napiš příspěvek do blogu nebo školního časopisu, dělej hudbu... cokoliv, hlavně při tom chval Boha, který tě obdaroval talenty. I půst může být vhodná příležitost, abys své talenty objevil a začal používat. Možná jsi je objevil už před časem, ale dál ses jimi nezabýval. Zkus se k nim vrátit.

2. Odpouštěj každý den

„Bud'te k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy“ (Ef 4,32). Existuje někdo, kdo tě zranil? Cítíš zklamání, když si na toho člověka vzpomeneš? Každý den během půstu se za tuto osobu můžeš modlit a děkovat za ni. Tato výzva je výjimečně těžká, ale v tvém srdci může začít proces hojení. Svatý Efrém Syrský jednou řekl tato moudrá slova: „Jestliže svému bratrovi, na kterého se pro něco zlobíš, neodpustíš jeho viny, pak se modlíš a postíš zcela zbytečně. Bůh tě nepřijme.“

3. Skoncuji se zlozvykem

Všude chodíš pozdě nebo máš problém probudit se pár minut dříve a věnovat se osobní modlitbě? Já ano. Zkusme proto pamatovat i na malé kroky - zavažme se vstávat včas. Ať je postní doba prvním krokem směrem k prolomení špatného zvyku.

4. Oslov někoho

„Král jim odpoví: „Skutečně, říkám vám: Co jste udělali pro jednoho z těchto mých nejnepatrnějších bratří, pro mne jste udělali.““ (Mt 25,40).

Možná se v tvém okolí pohybují osamělí lidé a možná jsou to lidé ležící v nemocnici nebo rovnou na ulici. Pokud znáš někoho, kdo je osamělý, zkus ho oslovit, vždyť všichni chceme milovat a být milováni.

5. Výzva s mobilem

I ty trávíš hodně času pohledem na displej mobilu? Vymaž během půstu z mobilu jednu aplikaci, která tě nejvíc rozptyluje. Používej slova k vyjádření emocí, ne emotikony ☺. Napiš každý postní den malý kompliment jednomu příteli z tvého seznamu. Omez selfie fotografie a zaměř svůj pohled spíše na Boha než na sebe.

(podle KN)

Objevme v sobě superschopnosti a zlo nebude mít šanci

Náš vnitřní svět je velmi bohatý. Skrývá v sobě nevidané krásy a úžasnou hloubku. Jen určité části našich přátel dáваме nahlédnout do hlubin svého "já". Život je spletitý a komplikovaný. Ne všechno, co za den prožijeme, jsme schopni i adekvátně zpracovat. Mnozí z nás využívají během svého volna film, divadlo, tanec a knihy, aby se mohli na chvíli pohroužit do jiného světa; aby si tak jejich vyčerpaný duch mohl odpočinout.

Film je zajímavé lidské dílo. Jsou filmy podle skutečných událostí, ale existují i filmy, které poskytují prostor lidské fantazii. Filmoví hrdinové často prožívají věci, o kterých my pouze tajně sníme; mají neomezené možnosti. Do světa filmu

vnášíme své touhy, očekávání, ale i strachy, potíže, problémy. Příběhy se nás osobně dotýkají, neboť většinou se vždy umíme identifikovat s některou z hlavních postav. Tím, že vnitřně prožíváme, co prožívá ten který hrdina, nacházíme

i řešení našich vlastních problémů v reálném životě. A tak se film už nestává jen místem odpočinku nebo zabitého času, ale kreativní pomůckou, jak se poprat s vlastním dobrodružstvím života. Nemusí to však být jen film. I v naší hlavě se často odehrávají příběhy a my si tam budujeme vlastní svět. Ve své představitosti dáváme prostor

událostem, které pak léčí naše skutečné obtíže a napjaté vztahy. Mozek je velmi moudrý orgán lidského těla. Sněním, představitostí, světem filmu a divadla dává prostor lidskému duchu vžít se do nových situací, hledat řešení, uzdravovat vlastní zranění, které jsme utrpěli na cestě životem; a nabízí nové cesty, jak dosáhnout pokoj a harmonii se sebou samým, a pak i s druhými, a možná i s Bohem.

Superhrdinové

Filmové žánry jsou různé. Reagují na člověka a jeho momentální potřeby. Někdy se potřebujeme rozveselit komedií, jindy čelíme našim vnitřním strachům a fobiím pomocí hororu nebo nám akční film dodá novou energii, a kriminálka procvičí naše mozkové závity.

Velmi oblíbené jsou filmy o superhrdinech. Jsou to pozitivně laděné filmy, neboť v nich nakonec dobro vždy zvítězí nad zlem, proto máme naději na vítězství v našich životech, které jsou zmítané různými situacemi. Superhrdina má neobyčejné schopnosti, které ho charakterizují jako někoho výjimečného a dobrého. Při pohledu na něj se nám promítá před očima naše vlastní touha v něčem vynikat. Být superhrdinou, který je v určité oblasti velmi dobrý, je i naším snem. V dnešním světě, kde panuje nedocenení a kde by nás nejraději všechny zařadili do nevýrazného, všedního, "masovitého" stáda, je myšlenka na superhrdinu, který svými kvalitami bojuje za dobro, velmi atraktivní.

V každém filmu je superhrdina jiný, má jiné schopnosti, jinou povahu, jinou cestu. Podobně jako každý z nás je jiný a vnitřně se identifikujeme s jiným typem superhrdiny. Známe extrovertního Ironmana, který se rád baví a je centrem pozornosti. Batman je zase introvertní a skrytý, vždy sice připraven

k akci a pomoci, ale jeho identita je záhadou a jeho vystupování nesmělé. Superman je klasický dobrák plný síly, elánu a dobrodružství. Antman dokazuje, že na velikosti nezáleží. James Bond je džentlmen a je velmi slušný, dobrý a uctívá ženy. Spidermanem zmítá puberta a Thor je svalnatý drsňák. Captain America je nacionálně založený, Deadpool využívá k odlehčení humor. Ať už jsme extroverti nebo introverti, sangvinici nebo flegmatici – každý si najde svého vlastního superhrdinu, se kterým se může identifikovat. Lidské psychice pomáhá, když vidíme sebe jako mocného, silného člověka, s určitou superschopností, bojujícího za dobro. Proto jsou filmy o superhrdinech tak oblíbené. Jen se podívejte na tržby filmových společností. Ideály nás přitahují, protože chceme být dokonalí, milováni a přijetí.

Žít jako člověk, a přece být šťastný

Je Ježíš superhrdina? Může být Ježíš Kristus idolem i pro dnešní svět? Superhrdinové jsou pro nás určitým idolem. Obdivujeme jejich superschopnosti, jejich nasazení, pozitivní energii. Vnášejí do našeho často šedého života i prvek nadšení. Ježíš jako člověk neměl nějakou superschopnost, jako Superman nebo Ironman, protože nám chtěl být ve všem podobný a chtěl si obléci lidství se vším. Ano, i s jeho omezeními a limity. Ale právě v tom je jeho hrdinství. Zejména v tom, že

Ježíš jako Bůh byl ochotný a dostatečně odvážný nato, aby vstoupil do našeho světa a stal se jedním z nás. Je naším superhrdinou, neboť nám ukázal cestu, jak žít jako člověk, a přece být šťastný. Přinesl

nám dobrou zprávu od Otce, že jsme milováni, přijetí a že naše hodnota je v Božích očích velká. Vrátil našim lidským podmínkám každodenní všednosti lesk svátečnosti.

Viděl jsem takovou úsměvnou fotku, jak je Ježíš obklopen všemi superhrdinami – je tam Ironman, Superman, Batman, Deadpool, Captain America, Thor – všichni ve svých kostýmech, svalnatí, se zbraněmi v rukou. A všichni bez dechu poslouchají Ježíše, který jim říká: "A takto jsem zachránil svět." Je to velmi úsměvné,

protože v každém filmu, kde vystupuje superhrdina, jde o záchranu světa, a nakonec superhrdina svými schopnostmi a nasazením zachrání všechny a celý svět, a tady Ježíš všem superhrdinou pohromadě vysvětluje, jak on skutečně zachránil celý svět. Jak? Dal nám smysl života a vrátil lásku. Je superhrdinou právě proto, že své božství nezneužil, ale vystupoval jako normální, obyčejný člověk, kterého trápily stejné potíže jako nás, a také musel čelit podobným výzvám. A zvítězil.

Hrdinové spolupracují

Ve filmech o superhrdinech je zajímavé, jak dokážou navzájem spolupracovat. V poslední době máme mnoho filmů, kde není jen jedna hlavní postava, ale Superhrdinové se setkávají a společně bojují proti společnému nepřátelskému zlu. Přitom se vzájemně obohacují, a právě společným přátelstvím dosáhnou více. Fascinuje mě tato myšlenka, že žádný superhrdina nedokáže svět zachránit sám. Zlo se nakonec tak nafouklo, že potřebujeme spojit síly, abychom mu mohli čelit.

Myšlenka spolupráce pochází od Boha. Člověka stvořil jako společenskou bytost, a ne jako osamělý ostrov. Nikdo si nevystačí sám; všichni jsme zapracováni do komplexní sítě vztahů. Ježíš posílá apoštoly na misie po dvou; ne samotné. Každý jsme jiný. Někdo se více podobá na extrovertního, veselého Ironmana, druhý je melancholický jako Barman, třetí nachází potěšení v síle jako Thor. Ale jedině spolu můžeme čelit výzvám života. Jedině tak dobro může zvítězit, pokud každý z nás nabídneme to nejlepší ze sebe. Když nabídneme pro společné dobro svou osobní vlastní superschopnost, pak zlo nebude mít šanci. Všimněme si, jak v daných filmech superhrdinové spolupracují, ale zlo je vždy osamocené.

V Božích očích jsem superhrdina

Svět nás nevidí jako superhrdiny. Spíš jako masu všedních, nezajímavých lidí.

Až Bůh nám svou láskou zjevuje, že opravdu každý z nás je superhrdina. Každého z nás stvořil s úžasnou vlastností, kterou jiným nedal. Bůh nám věří. Každý večer nám při závěrečném zhodnocení dne vychvaluje naše přednosti, aby nám dodal odvalu a důvěru v nás samé;

abychom rozvíjeli své superhrdinské kvality.

I každý filmový superhrdina potřeboval na začátku ujištění a povzbuzení, aby dokázal v sobě posbírat sílu a pustit se do boje za své ideály. Ježíš ve mně, v tobě, v nás všech vidí superhrdiny. Známe to ze vztahů lásky. Pokud nás někdo opravdu miluje, vidí v nás krásu a dobro a je z nás nadšený. Pouze očima lásky vidíme ve druhém superhrdiny, a ne nezajímavého člověka. Milované dívka je vždy princeznou, a ne služkou, neboť její milovaný v ní vidí princeznu. V dnešním světě, kde vládne nedocenení, kritika, pomluvy a drsné řeči, jsou tato milá ujištění z Boží strany velmi potřebná.

Myšlenka superhrdinství léčí frustraci ze života

Smutek bydlí v dnešní moderní době. Nikdy nebylo více sebevražd, negativity, frustrace, onemocnění na depresi. Superhrdinové přerušují tento negativní trend. Jsou nabití pozitivní energií. Vždy zvítězí nad zlem, proti kterému bojují. Mají superschopnosti, které jim dodávají zdravé sebevědomí; bojují ve spolupráci nejen za sebe a svůj svět, ale za všechny lidi. Přinášejí nám svým vtipem a šarmem radost a odlehčení. Myšlenka superhrdinství pochází z dobra, neboť dodává člověku naději. Jasně ukazuje dobro jako dobro a na zlo jako zlo. Vždyť nemocí dnešní doby je míchat dobro se zlem a zaměňovat je. Zlo je však třeba jasně pojmenovat a s nasazením proti němu bojovat. Superhrdina se nikdy nevzdává. Ale bojuje i s frustrací a se znechucením, které se týkají i nás. Vždyť kdo je imunní proti znechucení? Proti frustraci? Proti smutku? Radost, nadšení, síla a pozitivní přístup superhrdinů, kteří věří, že dobro nikdy nemůže být poraženo, je to, co nám chybí a co bychom měli obejmout.

Oblečení naznačuje zdravou hrdost

Každý superhrdina je charakteristický zvláštním oblečením, které ho definuje. Pod pojmy, jako Superman, Ironman, Deadpool, Captain America, si vždy domyslíme jejich osobitý kostým. Jejich šaty naznačují zdravou hrdost, kterou mají ze svého vznešeného poslání. Možná je načase, abychom i my byli hrdí na dobro, které do nás Bůh zasel. Abychom měli odvahu přijmout naše superschopnosti a nasadit je do boje za všeobecné dobro a vzájemnou spokojenost. Je třeba si obléci duchovní šaty a výzbroj. V každém z nás se skrývá superhrdina. Je čas bdít. Vzbudit se.

Radovat se ze zvláštních dobrých vlastností, které nacházíme v hlubinách svého srdce, a tak přispět ke společnému dobru. Bůh bojuje za nás, bojuje za lidstvo, bojuje za lásku, spravedlnost a pokoj.

Bojujme i my za lidštější svět a lepší podmínky pro sebe a naše drahé. Probudme v sobě superhrdiny. Každý superhrdina ve filmu prošel touto fází "probuzení". Uvědomil si, jaká síla se v něm skrývá, a s odvahou se vydal na dobrodružství. Život není přítěž, život je výzva.

(podle KN)

Oblečte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy opásáni kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotové službě evangeliu pokoje a vždycky se štíte věry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také přílbu spasení a meč Duchů, jímž je slovo Boží. V každý čas se v Duchu Svatém modlete.

Ef 6,11-18

Hrabě Monte Cristo ještě žije

Velké téma o odpouštění, ale také o pohledu na pomstu v současném světě, je stále aktuální. Odpouštění je něco, co je pro nás lidi, ba i pro křesťany, po lásce k nepřítelům asi nejtěžší uskutečnit.

Kdo by neznal příběh o nešťastném mladém muži Edmondovi Dantesovi, který byl neprávem uvězněn ve staré pevnosti, téměř bez naděje na přežití? Tři nepřítelové – Danglars, Caderouss a Fernand u vína v hospodě utkají jeho likvidaci ze scény šťastného života. Triviálně, nepromyšleně a narychlo. Ale díky ambicióznímu a právem vystrašenému Villefortovi s úžasným efektem, který předejde všechny jejich zvrácené plány. Tak začíná geniální zápleтка jednoho z nejčtenějších dobrodružných románů na světě s názvem Hrabě Monte Cristo od Alexandra Dumase st. (1802-1870). Právě pomocí této zápletky a následující dějové linie spisovatel analyzuje věčně živý problém lidstva – pomstít se či ne; nechat odplatu na Boha, nebo mu "trochu" pomoci?

Když se život sesype jako domeček z karet

Vždyť možná každý z nás zažil, že se mu život ze dne na den rozpadl jako domeček z karet. Dokonce ne jednou. Stačí těžká nemoc, vlastní či někoho z nejbližších, nebo "nenormální normální" smrt v rodině. Spouštěčem může být i neúspěch v podnikání, pochybení zaměstnavatele, dopravní nehoda či jiné neštěstí. Zajisté, u některých z těchto situací očividný viník ani neexistuje. Ale ruku na srdce, nehledáme ho i tak? Aby se nám aspoň trochu ulevilo?

Podobně byl na tom i Edmond Dantes. Teprve po letech strávených ve vězení mu otevřel oči abbé Faria, který díky svému vzdělání, rozhledu i nadhledu nad věcí velmi přesně identifikoval pachatele křivdy na Edmondů.

Za nespravedlivě odsouzeným Edmondem Dantesem dnes můžeme vidět miliony nevinně trpících civilistů i vojáků, bezdomovce i uprchlíky, ale také nepojištěné zaměstnance i nemilované či nedocenené životní partnery. Stačí trochu závisti, nevráživosti či korupce a člověk, který nám stojí v cestě, je odstaven. Kdyby Edmondovi nepřátelé věděli a viděli na vlastní oči, co mu způsobili, velmi pravděpodobně by to s ním nedopadlo tak špatně. Oni však neviděli, respektive nechtěli vědět ani vidět, a v tom je jejich vina. Vždyť jak léčivě působí na lidské srdce, když se alespoň s kapkou soucitu umí zadívat na utrpení bližního. Ale zde stačilo napsat jeden ohavný list a zlo bylo na světě. Události se daly nenávratně do pohybu a semlely nejen Edmondovo štěstí, ale zejména jeho čisté srdce. Jak se píše v knize: "Tak, tak," mumlal si Danglars, "myslím si, že nyní je vše rozjeté a stačí to nechat běžet" (Monte Cristo, Svoboda, Praha 1968).

Boží čas v krajní bolesti a zoufalství

Když přijde bolest, spíše či později jí všichni začneme klást otázky: Kdo vlastně jsi, bolesti? Odkud přicházíš? Kam jdeš? Kam mě směřuješ? Kdo tě posílá? A proč? A zůstáváme němě stát nad tím, co je nezodpověditelné.

"Žalářník pokrčil rameny a odešel. Dantes ho sledoval očima, natáhl ruku k otevřeným dveřím, ale dveře se zavřely. Zde jako by se mu měla roztrhnout hrud' dlouhým vzlykem. Slzy, které ho dusily, se řinuly jako dva potoky. Vrhł se čelem na zem a dlouho se modlil. Probíral v duchu celý svůj minulý život a ptal se sám sebe, za jaký zločin svého krátkého života si zaslouží takový krutý trest".

Čas krajní bolesti a zoufalství je výsostným Božím časem. Vystihl to i Alexandre Dumas. Bůh Edmondu v té nejtemnější díře světa poslal dar: teplo, světlo, lásku. Do jeho cely se díky lidskému omylu, za kterým se Bůh rád ukrývá, prokopal spoluvězeň. Abbé Faria se dlouhá léta snažil dostat na svobodu a pak k ukrytému pokladu na vzdáleném ostrově Monte Cristo, ale zatím se prokopal k zoufalému mladému člověku. Na vytoužený čerstvý vzduch svobody se nedostal, získal však jeden z nejvzácnějších darů – vnitřní svobodu, bez níž ta venkovní není na nic. A to láskou bližního, také trpícího člověka, k zuboženému spoluvězni, který se mu nakonec stal jakoby jeho synem. A syn Edmond získal v abbém Fariovi druhého otce. V nepředstavitelně zoufalých podmínkách ifské pevnosti prožili oba to, co je na tomto světě nejvzácnější: opravdový vzájemný lidský vztah otce a syna, respektive dvou nejlepších přátel až po smrt.

Svoboda přináší těžké rozhodnutí

Abbé Faria dal Edmondovi vše, co měl, ale zejména vše, čím byl – bohatství, vzdělání, lásku a s ní i svobodu. Mohl pak spokojeně odejít slavit svůj věčný život, neboť daroval sebe. A daroval mu i svou smrt. Jeho "syn" se ukryl v pytlovité rubáši zemřelého "otce", a tak dozorcí pochovali do mořského hrobu Edmonda Dantese namísto abbého Farie. Námořníci s ne nejlepší pověstí zachránili Edmondu život, on se dostal k pohádkovému bohatství a ocitl se na strašlivé křižovatce lidského života: musel se rozhodnout. Přijme bolest, kterou utřžil, a bude se snažit pochopit její smysl? Nebo bude hledat viníky, aby si na nich doslova vybil všechnu svou zoufalou trpkost? Oživovanou a zároveň dobře zakonzervovanou? Rozhodl se pro druhou alternativu. Hlas moci nad jinými mu ustavičně opakoval: jde o spravedlnost a spravedlnosti třeba učinit zadost. A tak Edmond Dantes, nyní už hrabě Monte Cristo, ztratil ze zřetele komplexnost života s pády a se vzestupem, a uhnul na cestu pomsty, přikryté omluvenkou spravedlnosti.

Ó, lidská spravedlnosti! Existuješ vůbec?

Kdybychom i měli superobjektivní počítačovou techniku s geniálními programy a vhodili do ní všechny detailní údaje, i tak bychom se nedopracovali ke spravedlnosti. Pocházíme z Božích rukou; našemu nitru, nitru každého z nás, do hloubky rozumí pouze ten, z jehož dílny jsme vyšli. Nikdo jiný. A přece nám je tak přetěžké věřit Ježíšovým slovům: "Nesud'te, abyste nebyli souzeni" (Mt 7,1). Možná bychom jim lehčeji uvěřili v negativu: Sud'te, abyste byli souzeni...

Hrabě Monte Cristo vše podřídil lidské spravedlnosti. A zničil mnohé životy. I těm, které miloval a kteří milovali jeho. Jménem své vlastní spravedlnosti. Proč neviděl, neslyšel? Neboť nezískal ani kousek odstupu od toho, co se mu

přihodilo. Proto zapomněl, co dostal. Považoval za samozřejmost takové výjimečné dary, jako je přátelství, láska, vzdělání, moudrost života.

Zapomněl, že je třeba "pomstít" i za to dobré, nesmírně velké, co dostal od abbého Farie ve vězení. Opustil nevinného, milovaného a milujícího Edmonda a žil pro hraběte Monte Crista, uvnitř stále zraněného a zatrpklého

vězně, který v sobě nosil zlobu svých nepřátel. Natrvalo?

Výsledek pomstychtivosti hraběte je strašný: nakonec se všichni stanou vinnými a spravedlnost, ta vznešeně lidská, je popravena i s viníky.

Ježíš říká: "Jestliže vaše spravedlnost nebude větší než spravedlnost zákoníků a farizeů, nevejdete do nebeského království" (Mt 5,20). Jistěže, objektivní a citově nezaajatá práce justice je přepotřebná. Ježíš však mluví na zpochybnění subjektivní spravedlnosti, která nemá šanci stát se objektivní.

Samotný Edmond Dantes v závěru knihy píše Maximiliánu Morellovi a Valentině Villefortové dopis a přiznává v něm svůj omyl: "Maximiliáne, řekněte andělovi, který bude bdít nad vaším životem, aby se někdy pomodlil za člověka, který si tak jako satan na chvíli myslel, že se rovná Bohu, a který se vši křesťanskou pokorou poznal, že nejvyšší moc a nekonečná moudrost je jediné v rukou Božích. Tyto modlitby snad zmírní výčitky, které si odnáší v hloubce svého srdce. (...) Žijte tedy a buďte šťastní, děti mého srdce, a nikdy nezapomeňte, že dokud se Bohu nezalíbí odhalit člověku budoucnost, bude veškerá lidská moudrost spočívat v těchto dvou slovech: Čekat a doufat! Váš přítel Edmond Dantes, hrabě Monte Cristo".

Happyend nevymaže utrpení a výčitky svědomí

Dumasův román končí zdánlivým happyendem. Monte Cristo odchází žít nový život s bývalou otrokyní. Ale s vykonanou pomstou si svůj prožitý strašný žalář bere s sebou i tam. Kdyby Dumas pokračoval v románu dalším dílem, musel by psát o tom, jak hrabě začal nový cyklus výuky u nejlepší učitelky života jménem utrpení – z toho, co udělal. Je naděje, že na nejbližší křižovatce se s ní konečně vydá správným směrem? Nebo se vrátí na tu předchozí a odbočí znovu špatně? Jakou úlevu nám mohou přinést Ježíšova slova: "Nechte obojí (koukol i pšenici) růst až do žní" (Mt 13,30). Ne, křesťanství nemá v sobě ani špetku masochismu. Jde mu jen "o to, aby láska byla laskavější a zlo zastavilo, ba zahubilo samo

sebe. Neboť definitivně oddělit zlo od dobra ve mně samém, a natož v tom druhém, není v mé moci. V mých silách je vykročit správným směrem.

Nevymyšlený příběh

Existuje i živý, nevymyšlený příběh o podobném setkání v ještě strašnějším středověkém žaláři. Františkovi z Assisi, uvězněném po jeho mladických výstřelcích a snech o hrdinských vítězstvích, spoluvězeň propašoval evangelium přeložené do rodné řeči. Když se mladík dostal na svobodu, je zřejmé, že se vydal správným směrem. Pomstil pomstu samotnou. A stal se z něj největší mírotvorce dějin. Po Ježíši.

(podle KN)

Hladovi-li tvůj nepřítel, dej mu jíst, a pokud žízní, dej mu pít. Tím, že to učiníš, shrneš mu na hlavu žhavé uhlí. Nenech se přemáhat zlem, ale přemáhej zlo dobrem.

Řím 12,20-21

Kovový řetěz zla

Co se zlem kolem nás?

Blahé paměti papež Jan Pavel II. nás v apoštolském listě Novo millennio ineunte zve, abychom s vděčností vzpomínali na minulost, nadšeně prožívali přítomnost a s důvěrou se otevírali pro budoucnost: "Ježíš Kristus je stejný včera i dnes i navěky!" (Žid 13,8)

Před jednadvaceti lety jsme vstoupili do třetího tisíciletí.

Říká se, že každá doba má své radosti i starosti. Určitě nikdo z nás si do nového tisíciletí nechtěl vzít z toho starého žádné starosti, ale jen radosti. Ale přece minimálně jedna starost zůstala, protože bytostně souvisí s naším nynějším i věčným štěstím či neštěstím – spásou či zavržením. Přinášení si z minulého tisíciletí výtěžky vědy a techniky, které slouží lidem k radosti a spokojenosti. Ale přinášíme si i mnoho zla, které rozděluje lidi na moderní a nemoderní, liberální a konzervativní. Co je pro jedny zlo, druhým se jeví jako dobro. Vzpomeňme zde jen války, či sílu a hrozbu teroru. Vzpomeňme zde rozvrácené

rodiny, antikoncepční politiku, umělý potrat, eutanazii. Vzpomeňme plýtvání

a konzum, hlad a bídu, vzpomeňme miliony umírajících na podvýživu i na snadno léčitelné infekční choroby. Toto je jen část z mnoha zel, které spějí k jedné jediné starosti, související s otázkou našeho nynějšího i budoucího štěstí. Jak se nám jeví 21. století?

Zdá se, že jsme se z předchozích

chyb minulého století hodně nepoučili. Nové století bychom mohli nazvat stoletím růstu terorismu, který se v nemalé míře prezentoval 11. září 2001 v USA. Je to století, ve kterém se převracejí morální hodnoty, když se nemorální stává morálním a morální nemorálním. Toto konstatování nás ujišťuje v tom, že i nadále přetrvává zlo v dnešním světě.

Soužití dobra a zla

Papež Jan Pavel II. v knize *Paměť a identita* potvrzuje, že zlo je vždy chybějící dobro, ale nikdy není úplnou nepřítomností dobra. Proto je tajemstvím, jak zlo vyrůstá z podloží dobra. Tajemstvím je i dobro, které zlo nedokázalo vyhubit a rozrůstá se i přes zlo, a to na stejné půdě. Dějiny lidstva jsou dějištěm soužití dobra a zla, což znamená, že zlo existuje vedle dobra, ale i dobro přetrvává vedle zla.

Slova Písma říkají: "A Bůh viděl všechno, co udělal, a hle, bylo to velmi dobré" (Gn 1,31). Pokud tedy stvořené věci nejsou příčinou zla, kde hledat jeho kořeny?

Člověk, který trpí, snadno podlehne pokušení obvinít ze svého soužení Boha. Bůh je však nejvyšší, absolutní dobro. Zlo je nedostatek dobra. Tento nedostatek nevytváří Bůh, ale člověk svou svobodnou vůlí. Sv. Jan Zlatoústý se ptá: "Odkud je zlo?" A hned odpovídá: "Zeptej se sám sebe ... Není snad zcela jasné, že je důsledkem svobodného rozhodnutí a vůle? Samozřejmě. Nikdo přece nebude tvrdit něco jiného." Tím, že si člověk volí svobodně zlo, stává se příčinou svého vlastního ničení.

Ideologie zla

Svatý Augustin charakterizoval prvotní (dědičný) hřích jako: "Lásku k sobě až po negaci Boha". Právě láska k sobě přivedla prarodiče Adama a Evu k prvotní neposlušnosti, a ta se stala začátkem rozpínavosti hříchu v celých dějinách lidstva. Prvotní rozměr hříchu nenašel náhradu v jiné podobě: "Láska k Bohu až po negaci sebe."

Podle Písma Duch Svatý "ukáže světu, co je hřích" (Jan 16,8). Jestliže Církev mocí Ducha pojmenovává hřích jako největší zlo, dělá to proto, aby poukázala na možnost vítězství nad ním. A právě "láska k Bohu až po negaci sebe" má takové rozměry. Člověk totiž nedokáže vstát vlastními silami, potřebuje pomoc Ducha. Pokud pomoc odmítá, dopouští se hříchu, který Kristus nazval "rouhání proti Duchu" a zároveň potvrdil, že se nedá odpustit (srov. Mt 12,31). V takovém případě člověk sám svobodně vypuzuje touhu po odpuštění.

Od dob osvícenství, když filozof René Descartes použil termín "Cogito ergo sum" (Myslím, tedy jsem), Bůh přestal být pro část filozofů Bytím (Bytostí), ale stal se pouze předmětem – tématem pro jejich úvahy. Filozofie se tak stala vědou čistého myšlení – zůstala pouze idea Boha – jako téma pro volné zpracování v lidské mysli. Tím však padly i základy filozofie zla. Protože zlo ve skutečném významu může existovat pouze ve vztahu k dobru, a tedy zejména ve vztahu k Bohu – nejvyššímu dobru. My víme, že zlo porazil Kristus na kříži. Ale celé drama dějin spásy v osvícenském uvažování zaniklo. Člověk zůstal sám. Sám jako ten, kdo rozhoduje o tom, co je dobré a co špatné, jako ten, kdo musí existovat a jednat, i kdyby Bůh neexistoval.

Jelikož člověk zůstává sám, bez Boha, může rozhodovat o tom, co je dobré a co špatné. Může také rozhodnout, že jistého člověka (potrat, vražda, eutanazie) nebo jistou skupinu osob je třeba zlikvidovat (nacismus, komunismus). Likvidace člověka nemusí být jen fyzická, ale i psychická.

Proč k tomu dochází?

Odpověď je jednoznačná: "Neboť Bůh byl odmítnut jako Stvořitel, a tím i jako pramen rozhodování o tom, co je dobré a co špatné."

Míra vymezená zlu

Mnohokrát máme dojem, že míra zla převažuje míru dobra. Mnohé pobuřuje pasivita Boha, který tuto lavinu zla spuštěnou člověkem připouští a nebrání jí. Snad proto se zvyklo mnohá soužení nazývat Božími tresty. V určitém slova smyslu to můžeme i připustit s připomínkou, že tento "trest" je prostředkem Boží pedagogiky, podobně jako skalpel v rukou chirurga. Sv. František z Assisi k tomuto tématu řekl: "Je to znamení velké lásky, když Pán na tomto světě trestá svého sluhu, aby nebyl potrestán na druhém světě."

Kdo může vymežit míru zla?

Míru vymezenou zlu určuje dobro – Boží a lidské dobro, které se zjevuje v průběhu celých tisíciletí. Přesto se na zlo snadno nezapomíná – lze jej pouze odpustit. Odpustit znamená odvolat se na dobro, které je větší než jakékoliv zlo. Pramenem takového dobra je pouze Bůh.

Spravedlivý trest

Snahou lidské přirozenosti je touha po tom, aby bylo zlo potrestáno a aby vítězilo dobro. V různých obměnách se tento princip objevuje v pohádkách, v dílech filozofů, v náboženstvích. Bůh nám dal do srdce touhu po dobru, a pokud ji nepotlačujeme, neustále se ozývá. Když vidíme kolem sebe rostoucí zlo, například teroristické útoky či prodej drog nebo násilí na bezbranných, zmocňuje se nás spravedlivý hněv a toužíme po tom, aby všichni zločinci byli spravedlivě potrestáni. Ale spravedlivý trest je něco jiného než pomsta.

Vzpomeňme si jen na Josefovou odpověď bratrům, kteří ho prodali do otroctví. Obávali se, že Josef by se chtěl pomstít. On však řekl: "Vy jste proti mně zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro; tím, co se stalo, jak dnes vidíme, zachoval naživu četný lid." (Gn 50,20).

Zlo může být vymezeno jedině tím, co je v rozporu s Bohem, neboť Bůh je spravedlnost. On je ten, kdo dobro odměňuje a zlo trestá. Jde tu o každé morální zlo, jde zde o hřích. Bůh, který soudí a trestá, se objevuje na horizontu dějin člověka již v pozemském ráji. Neboť prvotní hřích, který je dědičným hříchem, zapříčiňuje určitou vrozenou slabost morální povahy člověka. S touto křehkostí se spojují různá utrpení, která Bible ukazuje jako trest za hřích.

Jak bojovat proti zlu

Tak, jak radost roste rozdáváním, i zlo plodí jen zlo.

Představme si kovový řetěz, který je složen z mnoha kovových oček. Tato malá kovová pojítka, která zapadají jedno do druhého, vytvářejí silný řetěz. Podobně si představujeme i sílu zla, která v řetězení malých zel vytváří silný a nekonečně dlouhý řetěz zla. Jak můžeme toto řetězení zla přerušit?

Pokud chceme přeseknout kovový řetěz, je třeba znehodnotit malý kovový spojovací článek – pouze tak rozdělíme řetěz na dvě části. Pokud chceme tento řetěz rozdělít na menší části, musíme postupovat podobným způsobem dál. Pokud chceme řetěz zničit úplně, musíme přeseknout každý jeho článek. Podobně je to s bojem proti zlu. Řetězení zla můžeme přemoci jen řetězením odpouštějící lásky. Pouze taková láska dokáže přetnout každý spojovací článek zla, aby se dlouhý řetěz zla zmenšoval, až jednou byl úplně zničen.

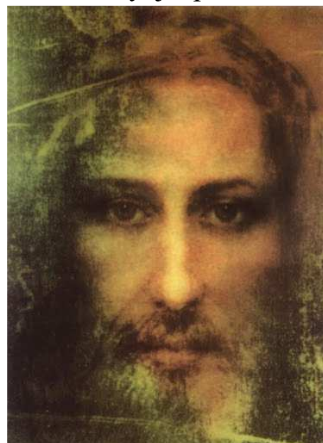
Že to není možné?

Během francouzské revoluce v roce 1848 byl těžce raněn generál Damesme. Řeholní sestře, která se o něj starala, řekl: "Sestřičko, tady je pět franků. Obětujte je na dvě mše svaté. Jednu za toho, který mě zabil, a druhou za mě." To byla jeho poslední slova.

Milý čtenáři, i ty můžeš dělat podobně, a tak přispět ke zmenšování řetězení zla.

Závěr

V úvodu tohoto článku jsem použil slova papeže Jana Pavla II, který nás zve, abychom s vděčností vzpomínali na minulost, nadšeně prožívali přítomnost a s důvěrou se otevírali pro budoucnost. Pouze v síle odpouštějící lásky máme naději na lepší budoucnost. To však dokážeme pouze tehdy, pokud se vrátíme k Bohu a pustíme ho do své blízkosti, neboť jen jeho přítomnost může vyhnat zlo.

Nebojme se toho!

Jan Pavel II. v jedné promluvě řekl: Je čas vrátit se k Bohu! Toho, kdo ještě nemá radost z víry, žádáme o odvahu hledat ji s důvěrou, vytrvalostí a otevřeností. Každého, kdo má víru, žádáme, aby si ji cenil jako nejdražší majetek svého života, žil ji naplno a vášnivě o ní svědčil."

V této víře přijmeme i vítězství kříže – tajemství vykoupení, které je odpovědí na dějinné zlo, i na zlo naší doby. Těm, kteří jsou podrobena programovému působení zla, nezbyvá nikdo jiný a nic jiného kromě Krista a kříže jako pramene duchovní sebeobrany, jako záruky vítězství.

Tak to pochopil i papež Jan Pavel II., který svůj kříž jako záruku vítězství nesl trpělivě až do konce svého života. On sám nám na začátku svého pontifikátu řekl: "Nebojte se!" A papež Benedikt XVI. odvoláním na svého velkého předchůdce, zdůrazňuje: "Nebojte se Krista!" My víme proč. Neboť pouze on nás může osvobodit od síly zla a hříchu. Hřích je zlo, ale každé zlo je pouze dočasné.

(podle Slovo)

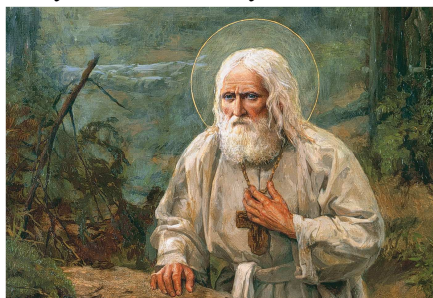
Asketi se podobají výborným atletům

Zdá se, že pojmy, jako odříkání, askeze se v dnešní hedonistické kultuře, v níž se lidé chtějí nevázaně bavit a zažívat levný pocit štěstí, staly nepřijatelnými. Jsou lidé díky živelnému užívání pozemských dober šťastnější?

Stará lidová moudrost říká: Bez práce nejsou koláče. A totéž platí i v duchovním snažení, kde dosáhneme tolik radosti, pokroku a pocitu štěstí, kolik námahy a sebezapření na sebe přijmeme. Pro potvrzení této pravdy můžeme poukázat na sportovce, kteří se na stupně slávy vítězů dostávají po mnohaletém tréninku, disciplíně, odříkání a zdokonalování. Je rozdíl být divákem a fanouškem v obecnstvu a sám zkusit něco velkého ve svém životě dosáhnout.

Atletika a asketika mají mnoho společného. Atletika se snaží o správné namáhání těla, aby se dosáhlo jeho největší výkonu, krásy a tvaru. Křesťanská askeze se snaží o správné namáhání ducha s podobným cílem: krásný duch a krásné projevy ducha, jeho kondice konat dobro a dosahovat ctnost. Obě disciplíny si jsou blízké – vyžadují disciplínu a trénink. Bez námahy a odříkání ani jedna nepřinese uspokojivé výsledky a slávu. Jsou mezi sebou i propojené. Kdo namáhá tělo, trénuje i duši, a opačně, kdo se stará o krásu duše, bude namáhat i tělo. Cílem křesťanské askeze je harmonie krásy těla i ducha. Známe, co všechno dělají sportovci a atleti pro výkon a slávu; a co děláme my křesťané pro svou duši? Bez objevení disciplíny a odříkání v našem křesťanství nikdy nebudeme solí, kvasem, světlem pro tento svět, jak chce Pán.

Příklad Ježíše Krista

Můžeme říci, že Ježíš byl atlet i asketa. Byl tělesně mimořádně odolný. Během tří let obešel pěšky několikrát celou izraelskou zemi a zašel i do sousedních zemí. Celé dny trávil s učedníky a se zástupy. Spával velmi provizorně, v útulcích, které mu lidé poskytl, nebo venku. Spával málo, trávil celé noci rozhovory s Otcem a byl někdy tak unavený, že ani bouřka na moři ho nezbudila. Na závěr svého života prožil nelidské bičování, trním korunování,

cestu na popravu s tíhou kříže nebo příčného břevna, ke kterému byl přivázán. Při pádech bezmocně narážel tváří o zem, prožil přibití železnými hřeby ke dřevu, visel a dusil se na kříži skoro šest hodin. Při tom všem projevoval výjimečnou důstojnost, soustředěnost na Otce a pozornost vůči nejbližším.

Všimněme si tajemství jeho duchovní síly. Na začátku svého veřejného působení Ježíš odchází nejprve posilovat svého ducha na poušť, do samoty, ticha, modlitby a půstu. Setrvává tam 40 dní o hladu a žízni. To, že to jeho tělo vydrželo, se vysvětluje extatickým stavem jeho duše spojené s Otcem, ve kterém přestal pociťovat základní potřeby těla. Přitom jeho duch prochází i hroznými pokušeními satana, nabídkami štěstí, nasycení těla a slávy. Ježíš odolá mocí Božího slova. Nekompromisně odmítne satana a vrací se z pouště a ze zkoušek posílen, zocelený, obklopený anděly. Ježíš žádá od svých učedníků: Následuj mě! Pojď za mnou! (srov. Jn 1,43), mou cestou ke štěstí a slávě. Nepůjde to bez odříkání a duchovního boje: "Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě" (Mt 16,24). V následování chce všechno, úplnou lásku a vůli: "Tak ani jeden z vás, pokud se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem" (Lk 14,33).

Ježíš nám ukazuje cestu ke štěstí. On si první vzal kříž na cestu ke slávě a od té doby platí: Per cruce[m] ad lucem – Skrze kříž ke světlu a Per aspera ad astra – Skrze utrpení a boj ke hvězdám.

Máme sílu Ježíšova ducha?

Proč se dnes mnozí odvracejí od křesťanství a Kristovy Církve a připadáme jim jako zvětralá sůl, která jim nemá co nabídnout a přinést? Odchýlili jsme od Ježíšovy cesty lásky k Otci? V průběhu křesťanských dějin se objevilo několik omylů v souvislosti s chápáním spolupráce lidské vůle s Boží milostí. Někteří říkají: Stačí mi vlastní vůle, ke štěstí nepotřebuji Boží milost. Jiní: Stačí mi Boží milost bez mé vůle a úsilí. Další jako produkt moderního liberalismu tvrdí: Boží milost neexistuje, vůle není nutná. Dělej, co tě baví. Abys byl šťastný a svobodný, nesmíš se v ničem omezovat. Důležité je, jen aby tě nechytili.

Odkud vznikly tyto zavádějící omyly? Myslím, že jsme podcenili otázku dědičného hříchu a jeho negativní následky. Připomeňme si, že křest nás zbavuje viny dědičného hříchu, ale ne všech jeho následků. Po dědičném hříchu

zůstaly v nás nezřízené sklony a vášně a často zatemněný rozum. Jsou to následky, které nás mohou kdykoliv připravit o krásu ducha i těla a překazit duchovní růst. Proto potřebujeme k duchovnímu rozvoji kromě dobré vůle i Boží milost jako dar nového srdce a Boží pomoc pro naši vůli a rozum. Tuto milost nám získal svou smrtí na kříži a zmrtvýchvstáním náš Pán Ježíš Kristus. Jeho milost je nezasloužený dar. Dal nám ji bez našich zásluh a bez našich dobrých skutků. "Kristus zemřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci" (Řím 5,8), ale tato jeho milost se má spojovat s naší skutkovou vírou a úsilím. Nestačí jen svatá slova: Pane, Pane, ani svatý dojem, ale poctivé hledání a plnění Otcovy vůle.

Cesta lásky je podle Ježíše Krista jako strmý horský chodník a úzký průchod, kde s velkým batohem marnosti, různých zlovyků a hříchů neprojdeš. Láska potřebuje Boží milost, ale také odříkání a askezi.

Jak začít?

Říká se, že jsme na světě jako loď na moři. Je to v pořádku, pokud jsme na moři; špatně je, pokud je moře v nás, pokud zkažený svět proniká do nás. A tento svět odjakživa vtéká do nás žádostivostí těla, žádostivostí očí a pýchou života. Můžeme říci, že naše věrné ano, které dáváme Ježíši Kristu, bude v první řadě stále usilovné vyčerpávání vody, která se do nás dostává těmito třemi zrádnými trhlínami. Pokud přestaneme v této práci co jen na chvíli, jsme v nebezpečí, že nás svět naplní a stáhne ke dnu. U někoho tím vším, čeho se kvůli Kristu má na začátku zřeknout, bude například alkohol nebo nějaká nedovolená známost. U jiných obsah slova dát všechno Kristu může být již velmi bohatý.

Církevní otcové říkají, že zdrojem a začátkem každého hříchu je myšlenka. "Udržuj své srdce pod kontrolou a podrobuj všechny city, chutě a náklonnosti přísné kritice. Až bude srdce očištěné od vášní, bude moci konat podle své dobré touhy" (Teofan Zlatovrník). Učit se rozlišovat a ovládat své myšlenky, emoce, pýchu, urážlivost, touhy a sny. Nejlépe to jde osobní modlitbou s Bohem, posloucháním a uskutečňováním Božího slova, zejména Ježíšových slov v evangeliích.

Uvedu zkušenost mladé maminky: Snažím se den začít s Božím slovem a modlitbou. Manželství a mateřství vyžadují hodně odříkání, přizpůsobování, oběti sebe sama, ale když se to pochopí, je to nádherný pocit lásky prožívat život s druhým člověkem a dívat se na růst svého dítěte. Zakouším dennodenně slova,

kteřá řekl Ježíš Kristus: "Když žena rodí, je sklíčená, protože přišla její hodina. Ale jen co porodí dítě, již nemyslí na bolesti pro radost, že přišel na svět člověk" (Jan 16,21). V manželství je třeba často "kousnout do jazyka", aby se zachránila klidná atmosféra. Pokoj vyžaduje zapřít se, nevybuchnout hněvem, trpělivě snášet chyby partnera, nevidět jen špatné stránky, ale také dobré, namáhat se o komunikaci a ovocem je klid v rodině. Spokojenost nebo nervozita dítěte jsou nejlepším zrcadlem. Myslím, že pokoj přináší i skromnost a střídmost. Důležité je zvážit hodnoty, zřící se snu o bohatství, o vnuceném standardu, o značkových věcech, nejnovějších modelech telefonu, nutkání být stále na facebooku, Instagramu, na zprávách, hrách a filmech. Toto odříkání může umožnit, aby byl například muž doma s rodinou a nemusel za prací do zahraničí. Přinese to bohatství vztahů, času být spolu. Odříkáním se získává čas na modlitbu, na rozhovor, na hru s dětmi.

Muž přidá svou zkušenost: Pokud chci pro druhého dobro, potřebuji se něčeho zřící. Když se z lásky zříkám pro druhé, pro manželku a děti, mám radost. Pokud dáš lásku, ona se vždy vrátí. Nikdy nebudeš chudší. Kdo se neumí zříkat, je sobec, nezná lásku, ale ani pokoj a štěstí. Často si kladu otázku: Co mi přinese pokoj? V životě je velmi nutné naučit se říci ne. Pokud vím, že mi alkohol škodí, tak ho nepiju. Mnozí neumí odolat v přítomnosti kamarádů, bojí se zůstat stranou, dají se přemluvit a opět končí špatně. Dobrý přítel je ten, který jim chce pomoci stát se silnějšími. Když se mi to podaří, je to moje největší radost.

Svatí, zdroj stálé inspirace

Svatý František Saleský se stal průkopníkem teologie optimismu v pochmurných časech náboženských experimentů, ale úspěchy při navracení duší k Bohu a Církvi dosahoval především svou vytrvalostí, mírností, vlídností, laskavostí a radostí ducha. Je to tím překvapivější, protože měl velmi výbušnou povahu, kterou celý život krotil známým heslem: Když se srdce rozruší, jazyk ať tehdy mlčí. A také výrokem: Na kapku medu se chytí více much než na sud octa. Na závěr jeho rada: V duchovním životě není třeba moc spekulovat, ale důvěřovat Bohu a radovat se z malých

vítězství.

(podle KN)

Snášejme trpělivě, že jsme ještě daleko od pravé ctnosti i a dokonalosti, ale přitom se o dokonalost odvážně snažme.

Askeze nemá být extrémem

Zapírání sebe sama nesmí končit u vnějších projevů. Za každých okolností je třeba být rozvážný při hledání správné cesty.

Vážená redakce,

mám dilema. Občas přemýšlím, jak se zachovat. Koupit si levnější, a tedy i méně kvalitní potraviny a ušetřené peníze použít například jako dar na charitu nebo investovat do dražších, kvalitnějších a tím investovat do svého zdraví?

Marie

Milá Marie,

nespojme ultimativním způsobem do jednoho problému "charitu versus zdraví". Mnozí moudří a zkušení duchovní autoři z prvních křesťanských staletí zřikání se pokrmu považovali za ctnost, kterou získávali nadvládu nad tělem a probouzeli duši. Učili duši stávat se bdělou, ostražitou, pozornou. Avšak sebezapírání v oblasti jídla nesahá jen potud, abychom méně či hůře jedli. Kdo si přeje stát se hodným odměny ve ctnostech, musí se horlivě namáhat umrtvovat samotné pohnutky, které vedou k přehnanému, nemírného přejídání (obžerství) i k opačnému extrému – odmítání potravy. Ve všem, co má vést člověka ke správnému životu, je vhodné nacházet "zlatou střední cestu", tedy cestu ctnosti.

Ctnost se definuje jako vnitřní trvalá a stálá dispozice ke konání dobra. Ctnost sídlí buď v našem rozumu, nebo ve vůli. Ctnosti, které sídlí v rozumu, se nazývají rozumové (intelektuální). Ctnosti, které sídlí ve vůli, se nazývají mravní nebo kardinální. Obvykle je ctnost středem mezi dvěma extrémů; je to hledání toho, abychom uměli rozeznat, co je Boží vůle, co je milé, dobré a dokonalé (srov. Řím 12,2). Za "kormidelníka" mravních ctností se považuje rozvážnost, neboť řídí ostatní ctnosti a určuje jim správnou míru. Je tedy třeba a nezbytné tuto ctnost v sobě rozvíjet pomocí Boží milosti, vyprošovat si pravou moudrost, která je nám pomocí pro každodenní život. Co se týká oblasti

stravování, také je třeba hledat rozumný střed. V dnešní době prý má platit, že co je dražší, je i kvalitnější. Jistěže není nutné, abychom se zbytečně trápili nekvalitním jídlem, které by mohlo uškodit našemu zdraví. To od nás nikdo nežádá. Ne každý je povolán k takovému způsobu života; někomu může tento způsob i uškodit. Existuje však způsob vhodný pro každého.

Co se týče charity, ta má mnoho podob. Je to pozorná láska vůči bližnímu potřebnému, o níž svatý Izák Syrský učí, že "okamžitě přenáší duši do spojení se slávou Boží nádhery". Svatá Církev učí o skutcích tělesného a duchovního milosrdenství. "Skutky tělesného milosrdenství spočívají obzvláště v tom, že dáváme najíst tomu, kdo má hlad, že hostíme toho, kdo nemá střechu nad hlavou, že odíváme toho, kdo nemá co na sebe, že navštěvujeme nemocné a vězněné, že pohřbíváme zesulé. Dávat almužnu chudým je mezi těmito skutky jedno z hlavních svědectví bratrské lásky; je to také úkon spravedlnosti, který se líbí Bohu" (KKC 2447; srov. KKC 1038, 1969).

Skutkem duchovního milosrdenství je: napomínat hříšníky, vyučovat nevědomé, dobře radit pochybujícím, těšit zarmoucené, trpělivě snášet křivdu, odpouštět ubližujícím, modlit se za živé i mrtvé (srov. KKC, 2447). Obojí spolu bytostně souvisí a není možné je oddělovat, neboť oba druhy skutků milosrdenství (tělesného i duchovního) vyjadřují celistvost křesťanské lásky. Nabízí se nám zde skutečně mnoho příležitostí na konání charity – milosrdenství, avšak v různých životních situacích, stavech, okolnostech – nemůžeme všichni dělat všechno.

Co však můžeme a jsme jako křesťané povinni dělat, je osvojit si milosrdné srdce se smyslem pro takovou laskavou pozornost vůči potřebám jiného. Vyžaduje to jistou námahu, sebezapírání, odmítnutí mnoha vášní, které zatemňují náš vnitřní zrak a otupují naši schopnost projevovat ve všem milosrdenství. Pravá askeze začíná tam, kde se musíme postit od vlastní pýchy a sobectví, tedy kde se zříkáme toho, co je pro nás opravdu těžké. Rozvážně směřována askeze později vychovává lidské srdce k milosrdné (charitativní) lásce. Vnější projev pravé askeze ve formě charitativní lásky je vlastně přirozeným vyústěním úspěšného vnitřního boje se sebou samým. Nesmí se stát pouze jakýmsi prázdným zbožným zvykem navenek. Je to celoživotní proces, neustále učení se pod vlivem milosti, neustálá pokora v přiznání si vlastních omezenosti a limitů.

(podle KN)

Musíme si porovnat hodnoty

Již několik let jsme svědky odchodu lidí za prací do zahraničí. Předkládané dilema vystihuje situaci mnoha rodin u nás. Je však třeba ho vidět v kontextu celé společnosti, nejen jako izolovaný problém

*Vážená redakce,
manžel dostal pracovní nabídku v zahraničí. Protože dosud pracoval na pozici se slabým finančním ohodnocením, uvažuje, zda ji přijmout. V rodině se začíná hromadit napětí, eskalují konfliktní situace. Navíc děti přicházejí do období puberty a myslím, že potřebují oba rodiče u sebe. Manžel argumentuje, že by měl vydělat víc než já a je jeho povinností zabezpečit rodinu. Opakovaně by šlo o tři týdny práce a zbytek měsíce by byl doma. Podotýkám, že vycestovat společně na určitou dobu a usadit se v zahraničí nemůžeme. Je pravda, že náš příjem postačuje na běžný chod domácnosti, ale neumožňuje žádné extra výdaje na zábavu či relax. Co byste nám poradili?*

Liba

Milá Libo,
bohužel je třeba říci, že v situaci, v níž se ocitla rodina, se nacházejí také mnohé jiné. Určitě za jejich rozhodnutím je prostá touha žít v lepších materiálních podmínkách, kterou jim nelze vyčítat. Na druhé straně konstatujeme, že i to je jeden z projevů současného postoje k životu, když se člověk zajímá zejména o to, aby se mu vedlo dobře, a odpovědnost za společné dobro, láska k vlasti a podobné hodnoty se už nenosí. Alespoň podle toho, jak to mladí vyjadřují, velmi častým důvodem k odchodu je rozšíření bezprávní, korupce a sociální nespravedlnosti v celé společnosti. Zejména mladí, kteří bývají plní ideálů, jsou na to velmi citliví. Svätý Jan Pavel II. napsal v apoštolské exhortaci *Reconciliatio et paenitentia*, že každý hřích má i sociální rozměr, ale u některých hříchů se tento sociální rozměr zvláště zdůrazňuje. Jde zejména o hříchy spáchané proti spravedlnosti ve vztazích k druhé osobě nebo ke společnosti. Nelze si nevšimnout, že zmíněné neduhy prorůstají společností na mnoha úrovních jako rakovina, že můžeme hovořit až o strukturách hříchu. Jde

o stav, kdy se jednotlivec cítí manipulovaný do situací, s nimiž nesouhlasí a sám si s tím neví rady. Je třeba zdůraznit, že i za tímto stavem, který se zdá anonymní, neosobní, je vždy v pozadí hřích konkrétních osob.

Když Církev pranýřuje jako sociální hříchy jisté situace nebo určité kolektivní chování větších sociálních skupin, jde vlastně o plody a nahromadění mnoha osobních hříchů. Jde tu o osobní hříchy toho, kdo vyvolává nespravedlnost a napomáhá jí, nebo ji zneužívá; i toho, kdo má moc udělat něco, aby zabránil, odstranil nebo alespoň omezil některá sociální zla, a neudělá to, ať už z lenosti, ze strachu, z lhostejnosti, nebo proto, že je spoluviníkem. Skutečnou odpovědnost mají tedy jednotlivé osoby (Reconciliatio et paenitentia, čl. 16).

Odpovědnost za vzniklou situaci nesou všichni ti, kteří dovolili, nebo sami způsobili, aby korupce a nespravedlnost prosáklly hluboko do společnosti. Jde o politiky, kteří zneužili důvěru lidí a proměnili ji na honbu za vlastním obohacením, o státní úředníky, kteří nejednali v souladu s profesní etikou a nechali se zkorumpovat, ale podíl viny mají i podnikatelé, kteří v korupci a sociální nespravedlnosti hledali zkratky na cestě k rychlému zbohatnutí. Bohužel mnozí zapomněli, že všichni se budeme muset postavit pro Boží tvář a složit účty ze svého správcovství. Hlas čtenářky tedy není hlasem jedné rodiny, ale obžalobou systému a zejména těch, kteří přispěli k tomu, že tolik lidí přestalo považovat svou vlast za dobré místo na život.

Na argumentaci manžela je jistě kus pravdy. Za normálních okolností je lepší, pokud muž přinese do domácnosti dostatek, případně více peněz než manželka, aby rodina mohla žít klidným životem. Na druhé straně si třeba zvážit, zda přítomnost otce v rodině, zvláště pokud jsou děti ve věku, kdy ho nejvíce potřebují, není větší hodnotou, kterou peníze nemohou vyvážit. Nedávno jsem se setkal s muži, kteří byli dlouhodobě úplně ponořeni do podnikání, nebo odešli za prací mimo bydliště. Často jsem slyšel, jak dnes litují, že nebyli více přítomni v rodině, že neviděli růst své děti a dnes si s nimi nerozumí, případně se za každou cenu snaží zachránit narušený manželský vztah. Někdo by mohl namítat, že dnes jde o běžný fenomén. Jisté je, že podíl viny na podobných situacích lze připsat i nepřítomnosti otce v rodině. Po konzultaci s manželkou je rozhodnutí na manželovi, s přihlédnutím na její argumenty. Vhodné je modlit se o Boží světlo pro rozhodování. I proto, aby pocítili úlevu, že tíha nespočívá pouze na jejich ramenou, ale zejména, aby pochopili, jaká je Boží vůle. Možná se najde řešení, které bude jiné, než to lidské, které vidí dnes, a lepší pro celou rodinu.

(podle KN)

21 životních lekcí, které se od Ježíše mohou naučit opravdu všichni (Dokončení)

11. Krácejte méně vyšlapanou cestičkou *Vcházejte těsnou branou. Neboť široká je brána a prostranná cesta, která vede k záhubě, a mnoho je těch, kdo tamtudy vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou!* (Mt 7,13-14) Rozhodnutí většiny nejsou vždy ta správná. Ne vždy platí vox populi, vox Dei (hlas lidu, hlas Boží). Ne každý chce ujít další míli, aby mohl sloužit druhým. Ne všechny společnosti chtějí klientovi poskytovat ty nejlepší služby či předat ty nejlepší zkušenosti. Dělat správné věci nejčastěji znamená jít proti proudu a dělat to, co není populární. Zvolte si tu méně vyšlapanou cestičku a určitě se ocitnete na správné cestě.

12. Ať cítíte cokoliv, prožijte jistý čas o samotě *Když to Ježíš uslyšel (o Janově popravě), odebral se odtamtud na lodi na osamělé místo... (Mt 14,13) Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, sám pro sebe, aby se pomodlil. Nastal už večer a Ježíš zůstal sám. (Mt 14,23)* Jakkoli se cítíte, ať už znepokojeně nebo skvěle, vždy si najdete čas, který strávíte sami se sebou. Je jedno, kolik lidí se vás bude snažit povzbudit, když se vy budete shazovat. Také prožijte o samotě čas, ve kterém objevíte nejhlubší touhy svého srdce, nedotčené s výjimkou jinými lidmi. V těch nejhlubších, nejryzejších touhách svého srdce najdete odpověď na otázku, proč jste tady a k čemu jste povolání.

13. Buďte vytrvalí *Řekl jim dále: Dejme tomu, že někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: Příteli, půjč mi tři chleby. Právě přišel můj přítel, který je na cestách, a já nemám, co bych mu nabídl. On však by mu zevnitř odpověděl: Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou v posteli. Nemohu teď vstávat a něco ti dávat. Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. (Lk 11,5-8)* Pokud budete vytrvalí, vyvoláte rozruch nejen mezi lidmi či na nebi, ale i v sobě, protože budete mít mnohem jasněji v tom, co opravdu chcete. Postupujte vpřed bez ohledu na to, kolikrát klopýtnete nebo kolikrát vás odmítnou.

14. Ořezávání bolí, ale je důležité pro váš růst *Každou moji ratolest, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více.* (Jan 15,2) Proč marnit čas s věcmi a zvyky, které nám nepřinášejí výsledky a nenapomáhají v růstu? Vzdát se jistých zvyků, jako je např. sledování televize či nezdravé vztahy, může velmi bolet. Ale pokud chceme dosáhnout svých snů a růst, je to nutné. Pokud chceme v našich životech přinášet více ovoce, ořezávání je nutné. Nechte věci a lidi, kteří vás od vašich snů oddalují, jít jejich vlastní cestou.

15. Chcete-li dávat upřímně, dělejte tak v tajnosti *Dávejte si pozor, abyste nekonali své dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích. Když tedy dáváš almužnu, netrub to do světa, jak dělají pokrytci v synagógách a na ulicích, aby je lidé velebili. Skutečně, říkám vám: Ti už svou odplatu dostali. Když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skryta, a tvůj Otec, který vidí i co je skryté, ti to odplatí.* (Mt 6,1-4) Testem opravdu upřímného darování je, když něco darujete, aniž byste za to očekávali chválu či uznání. Dávejte v skrytosti a anonymně. Budete tak růst v štedrosti i ve vděčnosti.

16. Na cokoli utratíte peníze, vaňte si toho ...kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. (Mt 6,21) Pokud dáváte peníze na charitu, více myslíte na to, jak pomoci druhým a tím něco změnit. Pokud investujete do svého vzdělávání, více se soustřeďte na vlastní růst a osobnostní rozvoj. Pokud utrácíte peníze spolu s těmi, které milujete, více myslíte na ně a na čas, který s nimi můžete strávit. Buďte opatrní, na co dáváte své peníze. Mají hodnotu z jistého důvodu. Utrácejte je na věci, kterých si skutečně ceníte.

17. Používejte to, nebo se toho vzdejte *Neboť každému, kdo má, ještě se přidá a bude mít hojně. Ale kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má.* (Mt 25,29) Co je vaší vášní? Jaký talent máte od Boha? Tříbí se v tom, co vám bylo dáno. Pokud to nebudete dělat, vaše dary zapadnou prachem a možná o ně časem přijdete. Pokud jste dobří v psaní, pište. Pokud v číslech, pokračujte v počítání a analyzování. Neokrádejte svět o to, co skutečně umíte.

18. Přestaňte se obávat a žijte pro dnešek ...Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst [nebo co budete pít], ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky v povětří: Nesejí ani nežnou ani neshromazďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí.

Copak nejste o mnoho cennější než oni? Kdo z vás si může svým staráním prodloužit život o jedinou píď? Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení. (Mt 6, 25-27.34)

Ano, mít našetřeno na horší časy (a důchod) je důležité. Ale to, co skutečně máme, je přítomnost. Naučme se žít více v současnosti a zbavme se obav a strachu ze zítřka. Dnes se snažte ze všech sil a důvěřujte, že zítřek se o sebe postará sám. Žijte svůj život právě teď.

19. Chcete-li být velcí, služte *Kdo je mezi vámi největší, ať je váš služebník. Kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se ponižuje, bude povýšen. (Mt 23,11-12)* Zamyslete se nad velkými lidmi jako Martin Luther King Jr., Matka Tereza či Gándhí. Budou navždy nesmrtelní, neboť svůj život zasvětili službě druhým a tomu, v co věřili. Čím víc sloužíte, tím většími se stáváte.

20. Přeneste se přes rozdíly v denominacích, náboženstvích a vyznání *Jan mu řekl: Mistře, viděli jsme kohosi, jak vyhání zlé duchy ve tvém jménu, ale nechodí s námi. Bránili jsme mu v tom, protože nechodí s námi. Ježíš jim však řekl: Nebraňte mu v tom! Nikdo přece, kdo vykoná mocný čin v mém jménu, nemůže hned potom mluvit o mně špatně. Kdo není proti nám, je pro nás. (Mk 9, 38-40)* Jednoduše řečeno, je to pravda.

21. Na sklonku dne – vše je o lásce *Mistře, které přikázání v Zákoně je největší? Odpověděl mu: Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je s ním stejné: Miluj svého bližního jako sám sebe.*

V těchto dvou přikázáních záleží celý Zákon i Proroci. (Mt 22,36-40)

Ježíš shrnul všech 613 přikázání Starého zákona do dvou. Věděl, že na sklonku dne je to jediné, na čem skutečně záleží, láska. Láska jde za hranice Písma, náboženství, rasy i víry. Proč si způsobovat problémy naší rozdílností? Uprostřed všeho je láska. Dokonce Písmo říká: "Bůh je láska." Tak jak to platí i pro zlaté pravidlo, nikdy neuděláte chybu, pokud budete milovat. Dovolte lásce proniknout do centra vašich myšlenek, slov, snů a tužeb, vašeho řízení i celého vašeho života.

BONUSOVÁ LEKCE *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. (Jan 15, 13)* Máte ve svém životě lidí, které milujete natolik, že byste

za ně zemřeli? Pokud máte někoho, koho milujete víc než sebe, je to ten nejlepší pocit na světě!

(podle Slovo+)

Svatý Josef byl muž na pravém místě

V čem jsou postojové hodnoty svatého Josefa pro dnešní muže a otce jedinečné? To je výchozí otázka pro pochopení životního příběhu muže na pravém místě.

Mužský princip: samota a mlčení

Pamatuji si z minulosti, jak jsem v telefonu s množstvím telefonních čísel na svátek svatého Josefa našel 48 nositelů tohoto jména. Vybral jsem si sedm

a 19. března jsem jim napsal SMS-ku ke jmeninám přibližně tohoto znění: „Uvěřit Bohu a jeho slovu jako svatý Josef. Když věděl, že je v Božích rukou, neměl strach. Bůh jeho víru a důvěru mohl použít, aby chránil svěřené poklady: Marii s Dítětem při útěku do Egypta. A nejen tam. V celé Bibli nenajdeme jediné Josefovo slovo, pouze jeho skutky, činy. Ze srdce Ti přeji takové napojení, rozhodnutí, ochranu.“ Jedna z odpovědí mě dostala. Bývalý student stručně zareagoval: „Děkuji, nemám slov.“ O svatém Josefovi Písmo svaté mnoho neříká. S jistotou víme, že byl řemeslník, tesař, pracující v Nazaretě, manžel Marie, Ježíšovy matky. Jeho mužský a charakterní přístup k věcem i životu je však velmi pronikavý. Josef měl víru v Boha. Hlubokou víru,

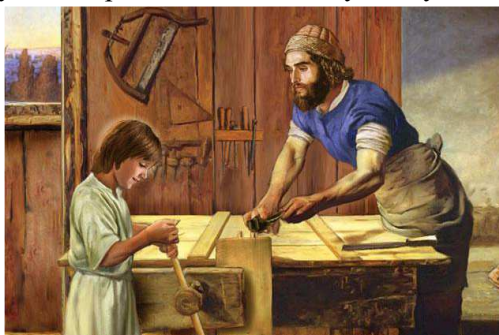
kteřá mu umožnila nebrat sen jen jako sen. Naplno důvěřoval. Od té chvíle už neměl žádnou pochybnost. Uvěřil Slovu jednou provždy. Udělal rozhodnutí. To nám mužům občas chybí. Modlitba za posílení hluboké víry zároveň formuje naši mužnost. Splněním příkazu svatý Josef zároveň navenek potvrdil a uznal Boží autoritu. Vystihuje ho velikost lásky. Přestože mohl Marii pokládat za cizoložnici, rozhodl se raději ji potají propustit, aby se vyhnula potupě. Objevuje se zde mužská ctnost chránit čest a dobré jméno ženy a nemyslet přitom na sebe. Větší obavu než o sebe měl Josef o Marii. Myslel na ni. Hledal způsob, jak jí co nejméně ublížit, jak se za ni postavit a pomoci jí. Neřekl, co se bude říkat o něm. Marie nemluvila s Josefem o tom, co se jí stalo. Raději navštívila příbuznou,

aby se mohli sdílet jako ženy, do života kterých mimořádným způsobem vstoupil Bůh. Josef mlčel. Mlčeli oba. Nebyl ještě čas pochopit Boží věci v dějinách. Toto ticho, rozpačité mlčení a oběti s ním spojené připravili cestu Mesiáši.

Bůh je silnější než ty

Josef naplno rozvinul mužský princip – život v samotě. Dokázal uvažovat a přemýšlet nad tím, co udělá, aniž by to někdo věděl. Měl hluboký vztah s Bohem. A před rozhodnutím přemýšlel i o Božích věcech. Nekonal impulzivně, ale snažil se najít nejhodnější řešení. Byly situace a momenty, kdy celý příběh dějin spásy závisel právě na tom, jak se zachová. Biskup Pavel Konzbul při pohledu na mužskou víru skrze postavu tohoto světce kromě Josefova vztahu k Bohu označuje další vazby: Pro muže je vždy důležité vnímat Boží velikost mnohem více než jeho blízkost. Bůh může být pro nás mužem někdy v jistém smyslu soupeř, se kterým zápasíme. Podobně probíhal zápas v Josefově mysli, protože rozhodoval, co v těžké, na první pohled patové situaci udělá. Duchovní život také může mít formu zápasu a lze v něm i prohrát. Čím více se u mužů vytrácí rozměr skutečného boje, tím významnější se pro ně může stát boj ve formě intrikánství, které je od evangelia velmi vzdálené. Pokud člověk udělá něco hodnotného, více si váží své vynaložené námahy. Základním akcentem silné vůle je nevzdávat se, překonat únavu, bolest, pot, nepohodlí a stále jít vpřed. Nevzdávat se, když docházejí možnosti. Nevěsit hlavu, pokud člověk něco řeší, vyčerpá všechny alternativy a přestává se mu dařit. Být stále otevřený novým příležitostem, hledat a vymýšlet do poslední chvíle cesty, kterými se

problém dá vyřešit. Pamatovat navzdory husté mlze nebo tmě, že vše je v Božích rukou a v lepších to už nemůže být. Důležitou charakteristikou mužské víry je rytířství. Rytíř je muž, který se nezříká boje, ale bojuje podle jasných pravidel, bojuje čestně a je ochoten stát na straně slabšího. Přesně to je jádro Josefova rozhodnutí – zůstat stát na straně slabšího. Rozhodl se, že Marii s Dítětem neopustí. Díky tomu se pro něj stala Maria nejen Ježíšovou matkou, ale také Madonou, „Mia donna“ znamená moje paní, žena, pro kterou stojí za to zápasit.

Patron otců i adoptivních rodičů

Každý otec při narození svého dítěte je v jistém smyslu konfrontován přijetím ho za své. A ne každý takové bezvýhradné přijetí i udělá nebo později dodrží, jít novou cestou, novým společenským statutem. V souvislosti se zraněným otcovstvím nebo s těžkým dětstvím bych rád zmínil aspekt náhradní mužské role. Znamená to, že pokud jsem neměl otce, v jeho roli by ho měl zastoupit nějaký druhý muž. Nepostradatelnost náhradní mužské role spočívá v tom, že do jisté míry může materiální rovinu převzít matka, ale symbolickou ne. Pro ty, kteří neměli dobrého otce, mohou být jiní muži určitým tahem dopředu. „Náhradní role otce se v některých případech jeví jako nezbytná. Může reálně naplnit i chybějící iniciaci a uvedení do dospělého života. Doprovází syna v iniciačních modelech a momentech, aby se stal dospělým mužem. Obecně to platí o rodičovství, otcovství, mateřství a vztahuje se i na otcovství duchovní. Ten, kdo přivádí druhého k aktu života, například k dobrému jednání, k poznání, vůli, lásce, si zaslouží být nazýván otcem. Každá péče o druhého je obohacujícím darem i pro toho, kdo otce nahrazuje. Křesťní nebo birmovací kmotr, kaplan, salesiánský asistent nebo trenér, dobrý katecheta, učitel či vychovatel může být dobrý pro ty, kteří neměli dobré otcovství. Tahem dopředu.

Podruhé do školy

Svou vlastní mužnost získáváme tím, že ji jako učící a vychovávající zprostředkováváme mužům a ženám, kteří blízkost slušného muže nezažili a ani nevědí, co vlastně znamená. Velkou hodnotu to má i pro ty, kteří nezažili blízkost rodiče. Pokud rodina, ve které jsem žil, mi nic neříká, cítím se vzdálený, osamělý a bojím se přijmout zodpovědnost. Další věc je, že ačkoli dětství bylo nejasné, příběh bolestivý, právě to posvátné lze navzdory bolesti a smutku znovu prožít. Vše, co jsem si neuvědomil, mohu nově prožít s manželkou. Vysvětlení mnoha věcí ze svého dětství mohu prožít z nového úhlu pohledu se svými dětmi. V jiné optice budu vnímat mé školní časy, když začne do školy chodit moje dítě. A pokud se například tehdy otec o mě vůbec nezajímal, já se o své dítě v této situaci zajímat budu. Znamená to nebát se udělat tento krok a přijmout odpovědnost. V Písmu svatém vidíme množství skoků do neznáma a nejistot, nevýjímaje svatého Josefa. Nebát se psát dějiny Starého a Nového zákona ve

svém životě, neustále se nezdráhat. Je naší povinností hovořit o Boží věrnosti. Otec bude synům vyprávět o Boží věrnosti (srov. Dt 6,3-7). Je naše povinnost komunikovat svým potomkům Boží lásku. Každá oběť přináší nový život. Mluvit nejen verbálně, ale i přirozeným zájmem. Být otcem – kavalírem, od kterého dívka od útlého dětství cítí přijetí a úctu. Syn si díky němu začne věřit a umí si dobře představit milujícího Boha. Formovat a informovat děti, že Bůh má lidstvo rád. A i v jejich životě se stává Bohem, který plní zaslíbení.

Autenticita

Férová chlapecká přátelství jsou autentická. Pokud se muži – autority – dokážou k mladším a slabším přiblížit „z boku“, protože dnes se v důsledku krize autority už ani jiným způsobem nedá, mohou dosáhnout velmi mnoho. Nesmí si ve vztahu na nic hrát, bát se být férovými a jedinečnými. Znamená to neuhnout a sloužit pravdě, abychom se mohli v druhých setkat s Kristem. Tato kritéria jsou základem pro přátelství na celý život. Ve smyslu vlastností středověkého rytíře a jeho formace můžeme říci, že ve svém nitru rytířem touží být každý muž. Jen se to někdy bojí udělat, protože nezná cestu. Dobrý vůdce mu tu cestu ukáže. Pravdivé a férové jednání zvyšuje jeho sebehodnocení. Z oblasti sebeovládání zmiňme ještě citovou zralost ve vztahu k druhým. Jde o sebeovládání ve vyhrocených situacích a emocích. Ovládat se. Neurážet nikoho. Umět přijmout porážku, přiznat si chybu, no nepoddávat se. Stále mít hlavu nahoře, být optimista, nechat si poradit, poslouchat i umět mluvit. Pokud má být proces vedení a předávání kvalitní, měl by být i autentický. Atributem, který prokazatelně vede, vychovává a formuje, je autenticita. Být sám sebou, snaha a ochota umět se vnitřně oddat a poslouchat druhého, i když to člověka až natolik nezajímá. Nejen naoko, v přetvářce, ale vnitřně disponován vzbudit si úmysl skutečně poslouchat druhého člověka, věnovat se mu. Nereagovat, ale sám jednat. Nebýt loutkou, nástrojem druhých. Být přitom otevřený na podněty druhých, připustit si, že nejsem neomylný, že jsem nedokonalý, s chybami. Netrápit se, když člověk udělá chybu, ale uvědomit si ji, poučit se z ní, a tím růst. Stres je mnohdy pouze v nás a v tom, co si sami vsugerujeme; někdy vyplývá z našeho dětství a naší výchovy. Klíčovým je úsilí žít naplno a nebát se využít možnosti, které se naskýtají. Nebát se zvednout ruku a dát o sobě vědět. Pokud člověk cítí, že něco, nějaký problém, neshody nebo chyby nejsou řešeny nebo dořešeny, nebát se to

otevřít. Umět otevřít problém. Představme si vodu v řece. Je kalná, když je vespod bahno. Když tam není, nezakalí se. Zakalení je důkazem, že je to třeba rozmíchat znovu, aby se to pročistilo. Pokud člověk cítí, že by mohl pomoci pročistit vodu, třeba jít v pokoře a v pravdě pod vedením vyšší moci. Otevřít nepříjemnou věc, i když to je pro něj těžké. Ať nás v tom přimluva, síla příkladu a mužská svatost svatého Josefa povzbuzuje a ať nám pomáhá.

(podle KN)

Nepamatuji se, že bych svatého Josefa byla dosud prosila o něco, co by nebyl splnil. Jiným svatým dal Pán milost přispívat na pomoc v jedné potřebě, vím však ze zkušenosti, že tomuto světcovi dal milost pomáhat ve všech potřebách.

(sv. Terezie z Avily)

Ministranti jsou pravé bohatství našeho národa

Ministrování nezačíná a ani nekončí před oltářem, sloužit je třeba i v běžném životě. Ministranti mají dát příklad, jak prožívat vztah s Bohem. Jsou to naši kluci, které si Pán povolává do služby. Podporujme je v tom.

Kdysi se jeden biskup ptal ministrantů: "Kluci, chtěl by se někdo z vás stát knězem?" Nikdo se nehlásil. Biskup se zeptal ještě jednou: "A biskupem?" Hned vyletělo několik rukou nad hlavu.

Zkusme se dnes zamyslet spolu s ministranty. Bez nich by bylo v kostele prázdno i smutno. Jsou i barometrem, který ukazuje, jak se v té které farnosti daří pracovat s mládeží.

Náš národní poklad

Z určitého nadhledu můžeme říci, že počátky ministrování sahají až k Pánu Ježíši. Za duchovního praprapředka ministrantů můžeme označit chlapce, který se účastnil kázání Pána Ježíše. Bylo to na pustém místě a lidí se tam na Ježíšovu řeč dostavilo velmi mnoho (srov. Jan 6,1-15). Zde Ježíš vyzval apoštoly, aby

dali zástupům jíst. Ti však překvapeně reagovali, že to není v jejich silách. Apoštol Ondřej však utrousil, že je tu chlapec, který má dvě ryby a pět chlebů.

Představte si, chlapec se jich dokázal velkodušně zříci. Mohl je potají sníst kdesi

za keříkem a bylo by mu dobře. On však svůj pokrm nabídl bez váhání. Pán jeho štědrost odměnil a udělal zázrak. Rozmnožil ryby i chleby, takže se nasýtilo kolem pět tisíc mužů a alespoň tolik žen a dětí. Pán dělá zázraky v atmosféře lásky.

Tento princip platí i dnes. Kde je láska, dějí se úžasné věci. Všimněme si však ještě toho chlapce. Jistě měl dobré rodiče i dobrou výchovu. Byl dobře připraven na celý den. Máma mu připravila jídlo. Otec byl pečlivý, neboť vydělal na pokrm. Pozoruhodné je i to, že rodiče sledovali i synovy duchovní potřeby. Poslali ho za Ježíšem, aby se něčemu přiučil a duchovně povyroste. O dobré výchově chlapce svědčí i to, že se s jídlem rozdělil, že komunikoval s apoštolý.

Obraťme nyní pohled od evangelijního mladíka na naši mládež. Náš národ má pravé bohatství v lidech, v mladých lidech. Rád je "medituji", přemýšlím o nich a v duchu se ptám: "Jaké příběhy žijí? Co se do nich už uložilo?" Leccos je kolem nich je znepokojující, ale důvěřuji jim.

Když mám čas, Navážu s nimi rozhovor. Mezi první otázky, které jim obvykle pološím, patří: "Odkud jste?" Odpovědi jsou různé: "Z Bratislavy, ze Žiliny, z Košic." Ztotožňují se s městem, ve kterém žijí. Když se zeptám: "A odkud je dědeček, babička?" - Mnozí neví, jiní řeknou nějakou vesničku. "A jezdíte k nim?" Pokud ano, mám radost, že něco do nich z toho kraje "nateklo".

Ne, nikoho neobviňuji. Vím však, že generace jejich rodičů je velmi zaneprázdněná, honí různé hodnoty i "plevy", je ponořena do virtuálního světa a často nežije realitu hodnou jejich dědů a babiček. Vyzvídám dál a na otázku: "Čím chceš být?" odpovídají většinou "rozkošně": "Zpěvačka, modelka, herečka, celebrita, hokejista, fotbalista, nevím..." Přijde mi na mysl poznámka: "A kdo bude pracovat?" Jsem však potichu.

Pozemská či nebeská kariéra?

Mnozí z rodičů chystají mladým "skvělou" světskou kariéru. Zcela však zapominají na tu nebeskou! Nevědí, jakého obrovského omylu se dopouštějí.

Škoda, velká škoda. Proč? Světská kariéra trvá jen do určitého času. Chvíli jim tento poblázněný svět zatleská a potom? Nic. Zklamání, beznaděj, prázdnota, zkažený život, rozervané vztahy... Slzy a pláč. Proдали věčný život za mísu čočky?

Na obzoru je však ještě jedna kariéra. Ta, která nás čeká po smrti. Je věčná. Nebeský "potlesk" pro statečné nepřestane. Je třeba tomu uvěřit a více myslet na věčnost. Neboť pokud byste vašim mladým připravili i hvězdnou pozemskou kariéru, ale neodevzdali byste jim víru a způsob, jak se "dostat" do nebe, nic byste jim nedali. Jen byste vychovali rozmazlené lajdáky, kteří budou celý život bažit po něčem příjemném, každou překážku se budou snažit podlézt, problém vyřešit úplatkem. Vy, rodiče a prarodiče, máte budoucnost svých ratolestí z velké části ve svých rukou. Pamatujte si, že nejlepší výchova je výchova pro nebe. To se dosahuje čestným životem a poctivou prací.

se budou snažit podlézt, problém vyřešit úplatkem. Vy, rodiče a prarodiče, máte budoucnost svých ratolestí z velké části ve svých rukou. Pamatujte si, že nejlepší výchova je výchova pro nebe. To se dosahuje čestným životem a poctivou prací.

Vraťme se však k ministrantům. Všichni mladí velmi potřebují jistotu, důvěru, povzbuzení, podporu, komunikaci, včlenění do dobré party. Potřebují, abychom jim přiblížili pravé hodnoty a přivedli je před Pána Ježíše. Ministrování to nabízí. Je to však povolání. Ne každý chlapec je Bohem volán, ne každý je k tomu způsobilý. Ministrant musí mít určité lidské i duchovní kvality. S humorem se říká, že má zvládnout dvě základní pravidla: umět být potichu, nevtřít se; a neporazit panu faráři u oltáře nohu. Samozřejmě, zejména musí vědět, o co jde. Ministrování není předvádění se před oltářem, ale především služba Bohu i lidem.

I mladík z evangelia posloužil lidem i Ježíši. Samotné slovo ministrant je odvozeno od latinského "ministrare", což znamená sloužit. Ministrování tedy nezačíná a ani nekončí před oltářem. Sloužit je třeba i v běžném životě. Ministranti mají dát příklad, jak prožívat vztah s Bohem. Jak smutně se poslouchá, že ten a ten vzorně ministroval, když však přišel komunismus, byl první v komunistické straně. Nebo jak se strašně poslouchá, že ten a ten ministroval, a nyní je v base.

Co z toho kápne?

Ministrování přináší spoustu pozitiv a dává hodně milostí. Chlapec, který tento závazek přijme, musí překonat lenost a lhostejnost. Vede ho to k pořádkumilovnosti, disciplíně, sebeovládání. Učí se správnému chování, komunikaci s jinými, vystupování před lidmi.

Tato činnost však formuje i jeho srdce. Jeho duše je intenzivnější vystavena

Pravdě, Lásce a naplňuje se jinými dobrými věcmi. Mladík se stává citlivý na duchovní hodnoty. Rozvíjí se jeho smysl pro posvátno a do duše se mu všetpuje šepot jemně rezonujícího ticha. S ministrováním přichází mimořádná blízkost u Boha. Je to spojeno s úžasem a s možností dotýkat se Božích tajemství. Ministrant má kromě toho možnost častěji přistupovat k zpovědi a více adorat dobrotu Pána. Nezanedbatelná je

i možnost zapadnout do dobré party a účastnit se smysluplných aktivit.

Některé myšlenky u nás v Církvi dozrávají postupně. Některých zažitých idejí se dokonce musíme zbavit. Například se říká, že děti se připravují na první svaté přijímání. Správné však je, že jde o jejich přípravu na svátostný život. Pak je připravujeme na biřmování. Opět zapomínáme, že nejde jen o jednorázovou akci, ale o jejich přípravu k misiím. Ani přesvědčení, že přípravu má dělat kněz či katecheta, není zcela správné. My všichni v Církvi jsme rodina a na přípravě se máme účastnit všichni. Mnohé věci v Církvi se musí stát našimi věcmi.

Tak je to i ve věci ministrantů. Jsou to naši chlapci, které Pán povolává do služby. Podporujme je v tom. Buďme citliví na rytmus jejich duše. Pokud některé vaše dítě či vnouček ucítí "chut" ministrovat, nebraňte mu v tom. Radujme se, že v něm působí Duch Svatý. Ba vyhlédněte si některého ministranta a modlete se za něj.

Staňte se mu andělem strážným. Aby z něj něco bylo, možná i dobrý kněz.

Na jednom setkání o pastoraci povolání se přítomní rozpo- vídali. Zjistilo se, že skoro každému knězi či řeholní sestře v jistém období rodiče bránili následovat Pána Ježíše více

zblízka. Po čase se s tím smířili a většina rodičů se z toho dnes již raduje. Také se však vyjevilo, že skoro všichni kněží nejprve ministrovali. Nepřijali by tuto

výzvu, pokud by je do toho někdo nutil. Muselo jít o inteligentní nabídku. A to je cesta, jak nabídnout ministrování i dnes.

Nepříjemné bylo i zjištění, že dnes málokdo z rodičů ví, co znamená "číst" povolání v duši svého dítěte. Opravdu, vy to víte? Umíte sledovat, co Bůh připravil pro vaše dítě? A nebojíte se, pokud ho zve k fantastickým úkolům? Důvěřujte Bohu! On chce pro každého jen to nejlepší. A pokud by i oslovil toho vašeho „chuligána“, aby ho následoval, vězte, že jde o největší dar, jaký může dát Bůh vaší rodině. To tvrdil i sv. Jan Bosco. Dnes opravdu potřebujeme svaté kněze. Nezapomeňme na ministranty, jako ani na jiné mladé lidi. Zamysleme se, co jsme jim předali a co jim chceme předat. Jsou totiž našim národním pokladem a naší budoucností.

(podle KN)

Blaho lidské společnosti a Církve spočívá v dobré výchově mládeže.

sv. Jan Bosko

Zadáno pro ženy

Když je třeba se stěhovat...

Svatá Matka Teodora Guérinouá

Matka Teodora se narodila u roku 1798 ve Francii a zemřela v roce 1856 ve Spojených státech. Jako pětadvacetiletá vstoupila do Společenství sester Boží prozřetelnosti. Když měla dvačtyřicet let, poslali ji plnit nejdůležitější poslání jejího života do státu Indiana, pokládaného v těch dobách za divočinu Nového světa. Založila zde několik škol, dva sirotčince a první katolickou vysokou školu pro ženy ve Spojených státech. Svátek této světice slavíme 3. října.

Dokáže něco zasáhnout do našeho života více než stěhování? To, že musíme opustit přátele, příbuzné, místo, kde jsme žili, a náš útulný domov je samo o sobě dost těžké. Čekají nás však další únavné povinnosti navíc: musíme naplánovat, co kdy uděláme, věci je třeba nejprve sbalit a později v novém domě vybalit. Další skutečností je, že nejméně měsíc nenajdeme otvírák na konzervy, baterku či své oblíbené ponožky.

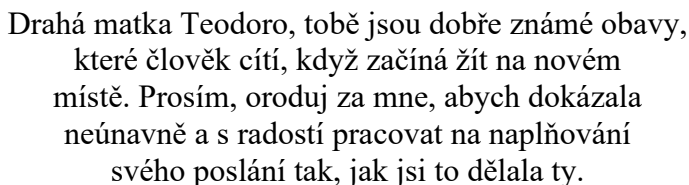
Vedle všeho, co je třeba zanechat, a ostatních potíží v souvislosti se stěhováním máme obavy o děti: Najdou si v nové škole kamarády? Bude se jim líbit v novém domě a na novém místě, nebo jim bude smutno po starém domově?

Matka Teodora Guérinová věděla své o opouštění domova. Působila jako řádová sestra. Doma ve Francii byla vyhlášenou pedagožkou a úspěšně se snažila o změnu vzdělávacího systému v zemi. Náhle však dostala úplně jiný úkol: Měla odejít z Francie do oblasti, která v té době patřila státu Indiana, aby tam založila klášter a školu. Součástí tohoto úkolu byla nejen dvouměsíční plavba přes Atlantský oceán a usazení v divočině, ale i přizpůsobení se nové kultuře, osvojení si nového jazyka a ne jednoduchá úloha zakládat nové školy, sirotčince a klášter.

Když Matka Teodora opustila svou domovinu, jistě zakusila ten pocit, který máme, když něco nenávratně ztrácíme. Zřejmě měla obavy při představě, že má začínat úplně od začátku v divočině, která jí byla neznámá, a určitě čelila ve své práci překážkám. Byla si však vědoma, že má jisté poslání - a my ho máme také. Možná nebudujeme školy, sirotčince a kláštery, ale jako matky budujeme milující domov a život pro své děti, což zcela určitě není maličkost.

Můj lid bude sídlit na nivách pokoje, v bezpečných příbytcích, v klidných místech odpočinku,

Iz 32

Drahá matka Teodoro, tobě jsou dobře známé obavy, které člověk cítí, když začíná žít na novém místě. Prosím, oroduj za mne, abych dokázala neúnavně a s radostí pracovat na naplňování svého poslání tak, jak jsi to dělala ty.

Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala do našeho jazyka

Moudrý jako Šalomoun

Izraelský král Šalomoun se proslavil svou moudrostí. Proto slovní spojení "moudrý jako Šalomoun" označuje inteligentního člověka s bohatými zkušenostmi, ale na druhé straně i člověka, který svou moudrost dává okázale a domýšlivě najevo.

Pokud mluvíme o „šalomounském rozhodnutí“ tak pod tím myslíme stav, který je vyhybavý, rafinovaný, sofistikováný, stav který lze interpretovat několika způsoby.

Jméno krále Šalomouna se kdysi na Středním východě těšilo velké oblibě ve spojitosti s nejrozličnějšími frázemi. Na jedné straně to bylo synonymum pro moudré a rozvážné lidi a na druhé pro lidi pyšné a domýšlivé.

Šalomoun, syn krále Davida byl třetím králem nerozděleného izraelského království a vládl přibližně v letech 971-931 před Kristem. Svou moudrostí převýšil své současníky a stal se významným představitelem izraelské literatury.

Připisují se mu dvě rozsáhlé sbírky ve starozákonní knize Přísloví a celý tento soubor nese jeho jméno jako autora: "Přísloví Šalomouna, syna Davidova, krále izraelského. (Hodí se) pro poznání moudrosti a nauky, (uschopňují) porozumět řeči rozumné, pomáhají dosáhnout cviku, chápavosti, spravedlnosti, práva a statečnosti, dávají nezkušeným rozvážnost, mladíkům důmysl (Př, 1-4).

Králi Šalomounovi tradičně připisují také Píseň písní a knihu Kazatel, ačkoli v této knize není výslovně zmíněný.

Nikdo z hrdinů starověku není kromě Alexandra Makedonského v lidové literatuře tolik oslavován, jako právě král Šalomoun. Existuje mnoho židovských, arabských a etiopských příběhů o jeho moudrosti. Královna ze Saby přišla

s celým doprovodem, aby vyzkoušela jeho moudrost, o níž toho tolik slyšela. Nakonec vyznala: "Pravdivá byla řeč, kterou jsem ve své zemi slyšela a tobě a o tvé moudrosti. Nevěřila jsem řečem, které jsem slyšela, dokud jsem nepřišla a nepřesvědčila jsem se na vlastní oči. Opravdu mi neřekli ani polovinu. Tvá moudrost a tvůj blahobyt převyšují pověst..." (1 Král 10,6-7).

(podle Růžence)

Dar lásky pro rodiče

16. kapitola *Láska má bázeň před Bohem*

Počátek poznání je bázeň před Hospodinem... (Přís 1,7)

Své děti učíme, aby měli respekt před blížícím se autem, před jedovatými hady či strkáním vidličky do elektrické zásuvky. Existuje však ještě jiný užitečný zvláštní druh úcty, který člověka chrání a přináší do života hojné požehnání. Nazýváme ho bázeň před Bohem.

Věděli jste, že rodiče mají k takové bázni vést své děti, aby jim zajistili lepší a delší život? (srov. Dt 6,1-13). Upřímná úcta vůči Bohu je klíčem k moudrému uvažování, pravdomluvnosti a životu podle Boží vůle.

Měli bychom opakovat Davidovo pozvání: " Pojdte, synové, poslouchejte mě, úctě k Hospodinu vás vyučím" (Ž 34,12). Bázeň před Pánem je vlastně hluboká úcta vůči tomu, který je všemocný a svatý. Není důvodem utíkat od Boha, ale naopak, běžet k němu a padnout před ním na kolena. Bázeň před velkým a mocným Bohem učí rodiče i děti brát jeho pravidla a přikázání opravdu velmi vážně.

Bůh je trpělivý, laskavý a milující, ale i svatý, mocný a spravedlivý. Pokud se mu člověk vysmívá, pokud jej znevažuje nebo ignoruje, nemůže to zůstat bez následků (srov. Gen 6,7). Vždyť on kraluje nad vším a nebe i země jsou podnožkou jeho nohou (srov. Mt 28,18 a 1 Kor 15,27). Bible ho popisuje jako "stravující oheň" kterému máme pokorně s úctou sloužit (srov. Žid 12,29). Když si představíme, že žijeme ve vesmíru, nad kterým má Bůh absolutní moc, pronikne nás bázeň (srov. Mt 28,18 a Ž 103,19).

Prvním krokem je tedy uvědomit si Boží přítomnost, Před Bohem nelze utéct ani nic skrývat (srov. Ž 139,1-12). Zná všechny naše myšlenky, touhy, ví o každé pohnutce. Jeho oči vidí vše, co děláme (srov. Příklad 15,3).

Bázeň nás vede k poznávání nekonečné Boží moci. Náš pozemský i věčný život je v jeho všemohoucích rukách. Ježíš řekl: "Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou. Bojte se spíše toho, kdo může i duši i tělo zahubit v pekle" (Mt 10,28). Nesmí nám být lhostejné, od čeho všeho nás jeho milost uchránila a ještě uchrání. Bůh není zapomenutlivý dědeček. Boží moc nad námi zastíňuje jen jeho velké milosrdenství.

A nakonec nám bázeň připomíná, že Bůh je svatý, čili nekonečně větší a vznešenější než všechno ostatní. On jediný je absolutně dokonalý. Přiblížit se k němu by bylo něco podobného, jak přiblížit se ke slunci. A pochopit ho by bylo jako vypít oceán.

Když se rodiče i děti naučí bázni před Pánem, začnou nenávidět zlo, zavrhnout pýchu, odmítat cestu zla (srov. Příklad 8,13) a unikat z osidel smrti (srov. Příklad 14,27). Zmíněná bázeň a vědomí, že svatý Bůh je stále s námi, mohou pomoci malému děvčátku přestat lhát a dospívajícího chlapce osvobodit od nemravných skutků.

Bible nás důrazně varuje před bagatelizováním a ignorováním Boha. Někteří lidé si naivně myslí, že ho mohou zesměšňovat nebo ho přechytračit, ačkoli "on určil počet hvězd a všechny nazývá jménem" (Ž 47,4-5). Kdyby všichni na světě měli bázeň před Bohem, přestali by krást, zabíjet, nenávidět, ubližovat a kráčeli by životem v pokorné úctě k němu i k sobě navzájem.

Při výchově rodiče často zapomínají rozvíjet v dětech osobní pokornou úctu vůči Bohu. Přitom nejde jen o chození do kostela, ale o opravdovou lásku, která se spolu s poslušností a úctou k Bohu projevuje ve všech oblastech života. Bázeň před Pánem nás zve, abychom ho svým životem těšili.

Písmo říká: "Blahoslavený muž, který se bojí Hospodina a v jeho příkazech má velkou zálibu. Jeho potomstvo bude mocné na zemi, pokolení upřímných bude požehnáno". (Ž 112,1-2). A David napsal: "Ať oněmějí zrádné rty, jež mluví proti spravedlivému tak urážlivě, zpupně, s pohrdáním." (Ž 31,19).

Bázeň před Pánem je "pramenem života", díky kterému se rozplynou všechny ostatní obavy (srov. Přís 14,26-27). Neboť ona nás chrání před hříchem a otevírá brány požehnání, moudrosti, zásad a porozumění, bohatství, úctě a plodnosti, Boží přítomnosti a péče.

O bázeň před Pánem je třeba prosit v modlitbě a vést k ní i své děti. Neboť pokud se naučí mít v úctě Boha, budou mít v úctě život a také vás. Čím více s nimi budete mluvit o tom, jak je Bůh velký a jak důležité je, aby měli před ním bázeň a úctu, tím více budou uprostřed jeho všemohoucnosti vnímat i jeho milosrdnou lásku, která je může vést a ve všem se o ně postarat.

Bůh vzbuzuje respekt, ale zároveň je naším důvěrným přítelem. Je všemohoucí, ale také milosrdný. Sloužit Bohu není břemeno, nýbrž posvátné privilegium. Čím větší bázeň před ním mají naše děti, tím více ho mohou poznat a v pokoře milovat, a on zas může ve větší míře žehnat a usměrňovat jejich životy.

Pokud člověk zapře Boha, vydává se na cestu do údolí slz, kde ho čekají mnohá trápení. Bázeň před Bohem je naopak cestou k životu v plnosti a radosti.

PŘEČTĚTE SI S DĚTMI ŽALM 139.
POTOM SI S NIMI PROMLUVTE O TOM,
KDE BŮH PŘEBÝVÁ A CO O KAŽDÉM Z NÁS VÍ.
VYSVĚTLETE JIM, ŽE BŮH JE STVOŘIL A MILUJE JE,
ALE I TO, ŽE JE V KAŽDÉ CHVÍLI VIDÍ A JEDNOHO

DNE BUDE SOUDIT ZA TO, JAK PROŽILI SVŮJ ŽIVOT.
NAKONEC SI JEŠTĚ JEDNOU SPOLEČNĚ PŘEČTĚTE
23. A 24. VERŠ TOHOTO ŽALMU

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Jak vaše děti přijaly pravdy, o kterých jste mluvili?
- ? Jak se vyjádřily k veršům, co jste četli?
- ? Jak může toto Slovo změnit smýšlení vašich dětí a jak může změnit vás, rodiče?

*Požehná těm, kdo Hospodina ctí, jak malým, tak i velikým!
(Ž 115,13)*

Pár slov pro mladé

7. Několik rad před rozhodujícím krokem

V londýnských novinách se objevil inzerát: „Mladý gentleman, který se chystá oženit by se rád seznámil se zkušeným člověkem, který by ho od toho kroku odradil.“

Opravdu. Moudří lidé říkají, že na dvě věci je člověk nepřipravený: „**Na manželství a na smrt.**“

Po úvahách o vztazích, po „představení“ muže a ženy zkusíme vystihnout, **jaký vztah mezi nimi může rozvinout a co s tím.**

„Jiný svět?“

„Jak si zkrásněla, co ti je?“

„Ach, jsem zamilovaná.“

„A co problémy, ve kterých ses topila ještě před týdnem?“

„Všechno zmizelo. Všechno je pryč. Svět má jiné barvy.“

Nová energie?

Znáte to? Láska mezi mužem a ženou působí jako **zdroj životní energie**. Mění každodenní rytmus člověka, dává mu radost, která mění negativní emoce.

Zamilovaný člověk září. Výraz obličeje dostává svěžest, úsměv hraje na rtech, člověk si rád zatančí, a vše je tak úžasné ... Nic hezčího neznám, než **pravou lásku v různých obměnách**.

Jiný stav?

Světznámý atomový fyzik Weiszäcker v začátcích vědecké kariéry neuměl sjednotit svůj obraz světa s náboženstvím. Láska manželky však v jeho duši udělala nevídanou změnu.

Na vrcholu slávy napsal: „Teď si neumím představit obraz světa bez náboženství. Člověk může sice Boha odmítat, ale zůstává mu vina.“

Vina je to, co zlého dělá jeden člověk druhému. Musíme jít vstříc nové nevinnosti, neboť jinak všichni zahyneme. A jediná možná cesta je vyjádřena ve větě: Bůh je láska. **Láska je formou nevinnosti.**“

Jiná filozofie?

Milujícímu se mění životní filozofie. Cítí, že když ho milují, má cenu - je tedy krásný a úspěšný. Roste mu sebevědomí, sebehodnota. Člověk je průbojnější, touží vyzkoušet si změnu životního stylu - mění účes, oblečení. Při řešení problémů zkouší nové finty, je odvážný, nadšený pro nové věci. **Láska překonává i ty nejtěžší překážky.**

Nové vidění světa

V zamilovaném člověku vznikají pocity, že svět je krásný, život nádherný, problémy jsou překonatelné.

Euforie se přenáší na okolí, jemné vzrušení běhá v duši a zasněnost jí dává vzlet...

To jsou emoce, které „kolují“ v zamilované lidech. Zalíbení funguje na principu **pozitivního stresu**, který ovlivňuje činnost organismu.

To je všechno hezké, ale co dělat, aby nedošlo ke zklamání ve vztahu?

Osobní výzvědné služby, vzhůru do akce!

Každý člověk má osobní výzvědné služby a ty musí zjistit to nejdůležitější: **„Je ten člověk naproti mně, o kterého mám zájem způsobit žít v partnerském vztahu?“**

Konkrétně: **„Zná pravidla života v partnerském vztahu? Ví, jaké jsou zde povinnosti, očekávání, naplnění? Je na to připraven?“**

Nehledat partnera stylem pokus – omyl, ...

Vědci tvrdí, že o tom, kdo se nám zlíbí, rozhoduje naše podvědomí. V závislosti na tom, jaké máme zážitky, jak vnímáme vztah rodičů, se vytváří náš obraz o budoucím ideálním partnerovi.

Prvních dvanáct let života je proto rozhodujících. V této době se rozvíjí naše schopnost vytvářet vztahy a budovat důvěru k jiným. A teď to přijde.

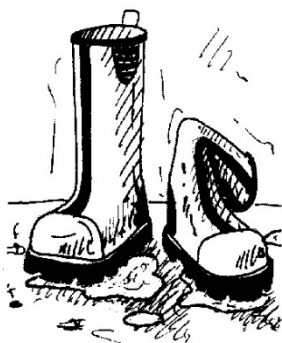
Do této „šablony“ následně chceme vtěsnat budoucího partnera. A buď tam zapadne nebo ne.

Ale to zjištění trvá určitý čas a spolupracuje při tom s Pánem.

Jak to funguje v praxi?

Jak kde a jak u koho. Pokud nám něco v dětství chybělo, je to těžko později doplnit. „Proč?“ Vědci odpovídají, že do těch sfér psychiky, kde potřebujeme útěchu a zregenerování a na které se v dětství pozapomnělo, je v dospělosti těžké proniknout. **Rodiče se tudíž mají věnovat dětem, vytvářet vztahy porozumění a důvěry.**

Klíč k úspěchu je v nás.

Musíme nejprve **poznat sami sebe**, co nám chybí, co máme zraněné a v čem jsme dobří. Nejprve musíme být sami sobě dokonalým partnerem. Jinak řečeno: „Poznat slabosti a odstranit je.“

A pak totéž můžete čekat i od partnera. Povzbuzujte jej, aby na sobě pracoval. Po čase přijdete k poznání, zda dokážete vytvářet **harmonický vztah nebo ne.**

Šance růst

Partner je dar, který nám dává šanci vyléčit „rány“ na duši a dále se rozvíjet. Ale pokud k tomu procesu nedojde, vztah je odsouzen k zániku. Pokud nejste šťastní s „tou“ osobou, musíte **„chození“ radikálně ukončit a najít takovou osobu, která se k vám opravdu hodí.**

Život je příliš krátký, aby jste ho pokazili nečistotou a žili s někým, koho nemilujete. Ale co, pokud jste již oddáni? **Musíte vydržet a zkusit spolu vycházet.**

„Citový zisk“ ze situace

Život na nás „udeří“ a člověk ho dešifruje jako něco příjemného nebo odrazujícího. V našem životě se objevují situace, které jsou neopakovatelné. **Je důležité spatřit tento vrcholný okamžik.** Často je v něm člověk, který nemá na světě podobného. Nevšimneme si však toho, pokud jsme plní sebe - egoismu. **Pravá láska se odhalí čistým srdcem.**

Víte, že – jak se bránit proti zneužívání

Pokud chceš vyhrát, musíš

- mít vlastní názor a nebát se ho prosadit,
- mít promyšlené, jak zvládnout krizové situace,
- se rozhodovat na základě rozumu, faktů, a ne citů,
- v tom nejhorším stále diskutovat o různých řešeních.

Co tak to zkusit – na kolik let se cítíš?

Jaký je tvůj věk? Možná na to odpovíš hned, ale při otázce: „Na kolik let se nyní cítíš?“ Začneš o tom přemýšlet? O jaký „chyták“ jde? Tak to riskni a zkus se prověřit.

1. Kolik hodin týdně sportuješ?

- a) více než 5 hodin,
- b) asi 3 hodiny,
- c) na sport nemám čas.

2. Jak často jíš ovoce a zeleninu:

- a) jednou za den,
- b) vícekrát za den,
- c) velmi málo.

3. Jak dlouho spíš?

- a) více než 7 hodin,
- b) méně než 5 hodin,
- c) asi 6 hodin.

4. Kolik cigaret denně vykouříš?

- a) přes 10,
- b) nej více 3,
- c) ani jednu.

5. Máš dobré přátele?

- a) ani ne,
- b) ano, více,
- c) jak kdy.

6. Snažíš se jednat podle svědomí?

- a) ano,
- b) jak kdy,
- c) co to je?

7. Jak je to s tvou modlitbou?

- a) snažím se,
- b) nemám čas,
- c) mohla by být mnohem lepší.

8. Piješ často alkohol?

- a) sem-tam,
- b) dost často,
- c) ne, nepožívá ho.

9. Máš nadváhu?

- a) jsem akorát,
- b) pár kilo mám navíc,
- c) nutně potřebuji shodit.

10. Žiješ ve stresu?

- a) jako kdy,
- b) jsem v pohodě,
- c) dost často.

Vyhodnocení:

U každé otázky dostaneš za odpověď patřičné body. **Sečti si je, pak se drž a ber to i trochu s humorem.**

1. a) 2, b) 1, c) 0.	6. a) 2, b) 1, c) 0.
2. a) 1, b) 2, c) 0.	7. a) 2, b) 0, c) 1.
3. a) 2, b) 0, c) 1.	8. a) 1, b) 0, c) 2.
4. a) 0, b) 1, c) 2.	9. a) 2, b) 1, c) 0.
5. a) 0, b) 2, c) 1.	10. a) 1, b) 2, c) 0.

Nyní to přijde:

19-20 bodů: Gratuluji. Ve „skutečnosti“ jsi mnohem, mnohem mladší.

16-18 bodů: Je to dobré. Za svůj život jsi „ušetřil“ už několik let.

14-15 bodů: Tvé biologické hodiny se ti shodují s věkem podle kalendáře .

13 a méně bodů: Je čas, aby ses zastavil a něco s sebou udělal. Cítíš se starší, než jsi.

Posuň to!

Myslíš si, že je dobré vědět, jak je na tom někdo z tvého okolí? Někdo, na kom ti záleží? Tak mu to zkus podstrčit. **Stárnout začínáme tehdy, když se zříkáme mládí.** Pokud se vrátíš zpět k otázkám a odpovédím, jistě pochopíš, v čem jsi zaostal a co máš dělat.

Když si lidé rozumějí

Manželka prvoligového fotbalového obránce říká:

„Jendo, nechci se tě dotknout, ale nemohl bys dnes okopat zelí?“

Pohled do historie

V minulém čísle farního zpravodaje jsme se v historii Žďářské farnosti posunuli k roku 1895. Pro dalších 10 let zápis ve farní kronice chybí. Dnes tedy pokračujeme rokem 1885.

1885

Kostel obdržel na přímlovu kooperatora providujícího Pavla Blažka ve Žďárci od Františka Jandy invalidy v Rojetíně a jeho choti krásný lustr na 18 světel v ceně i s potřebnostmi k zavěšení – 140 zl.

Téhož roku odbývána ve Žďárci 29/5 biskupská visitace, dán byl kostel obilít (30 zl) a zcela odraný svatostánek pozlatit (30 zl).

Zpracoval: R. Mašek

Chytrý náramek „eRůženec“

Vatikán představil elektronický růženec – eRosary – ve formě černého náramku s deseti korálky, který můžete propojit s telefonem.

Chytrý náramek můžete nosit na ruce jako běžný náramek. Je voděodolný a kompatibilní s operačními systémy Android a iOS. Součástí růžence je kovový kříž, který ukládá veškerá technologická data uživatele. Zaznamenává nejen modlitební historii, ale i informace o vašem zdraví. Získáte podrobné informace jako z fitness náramků (počet kroků, spálené kalorie a vzdálenost).

Náramek se spustí poté, co jeho uživatel naznačí znamení kříže, následně si lidé můžou vybrat mezi třemi způsoby modlení – buď standardní růženec, kontemplativní růženec, nebo různé tematické modlitby.

Světové rekordy jsou i náboženské

Věděli jste, že nejstarším učitelem na světě byl australský kněz? Nebo že největší orchestrální těleso vytvořila křesťanská televize? Guinnessova kniha rekordů tyto rekordy registruje jako oficiální.

V Guinnessově knize rekordů jsou zaznamenány tisíce mimořádných výkonů z oblasti lidské činnosti. Některé rekordy lze označit také za náboženské, protože jich účastníci dosáhli v souvislosti se svým názory. Přinášíme vám přehled několika zajímavých počínů.

Vytrvalý ministrant

Nejdéle sloužícím ministrantem na světě byl Skot Petr Reilly. Rodák z městečka Saltcoats se narodil 11. února 1915 a v místním kostele Panny Marie, hvězdy mořské, sloužil od svých 9 let až do stovky, tedy 91 let. Poslední mše, na níž pomáhal jako ministrant, byla slavena u příležitosti jeho stých narozenin. Za svou službu mu zvláštní apoštolské požehnání udělil papež Benedikt XVI. i papež František. Petr Reilly zemřel v červenci 2018.

Tisícové sbory

Rekord o největší gospelový sbor byl zlomený vícekrát. Aktuální zápis drží sbor, který se podařilo zorganizovat filipínské křesťanské organizaci Iglesia Ni Cristo. Ta do největší kryté haly na světě Philippine Aréna 22. května 2016 shromáždila 21 262 zpěváky. Sbor doprovázený varhanami zazpíval tři skladby.

Podobný kousek se 13. prosince 2014 podařil i v Nigérii. Na stadionu ve městě Uyo 25 272 zpěváků vytvořilo v předvánočním období rekord v kategorii největší skupina koledníků. Účastníci rekordu zazpívali šest koled.

Činili se také hudebníci

Největší orchestrální těleso na světě se podařilo vytvořit jihokorejské křesťanské televizi Christian Television System a hudebnímu vzdělávacímu institutu Music Home, kteří spojili amatérské hudebníky z chrámů z celé Jižní

Koreje. Do Gocheok Skydome v Soulu shromáždili rekordních 8 076 hudebníků, kteří zahráli skladbu dlouhou 7 minut a 53 sekund. Byla to směs pochodů od Edwarda Elgara, jihokorejské hymny a dalších dvou hymnických skladeb.

O jiný hudební rekord se postarala Nina Irslingerová z norského Arendalu. V místním kostele Svaté Trojice hrála nepřetržitě na varhany během tří dnů. Začala 28. března 2015 a skončila po 60 hodinách, 1 minutě a 25 sekundách 30. března, v den svých 60. narozenin.

Rekordní sběratelé

Sbírání známek je poměrně rozšířená záliba. Ale sbírat známky, na kterých jsou zobrazení papežové, je už méně tradiční. Rekordmanem v této kategorii je Magnus Andersson ze Švédska, který v roce 2010 vytvořil zápis do Guinnessovy knihy rekordů sbírkou s 1580 známkami papežů. Jinou zajímavou sbírkou se může pochlubit Jamal Sleeq z Kuvajtu, který drží rekord za největší sbírku růženců na světě. V době rekordního zápisu vlastnil 3 642 růženců, které byly vyrobeny z různých kamenů a minerálů, jako například korálů, opálů či malachitu. Je třeba poznamenat, že v případě Kuvajťana jde převážně o sbírku muslimských růženců nazývaných Misbah.

Kněz učil i po stovce

Nejstarším učitelem na světě byl australský kněz Geoffrey Schneider, který se studentům věnoval ještě i ve věku 102 let. Narodil se v prosinci 1912 v Hawthorne, jako 21letý vstoupil k jezuitům. Na kněze byl vysvěcen v roce 1946 a už o rok později se začal věnovat učitelství. Působil na školách v Perthu, Melbourne či v Sydney. Na škole St. Aloysius College učil dohromady 48 let. Jeho studenti byli žáci, kteří se později stali úspěšnými obchodníky, sportovci, akademiky i politiky. S učitelskou kariérou se rozloučil v roce 2014, zemřel 8. října 2018.

(podle KN)

Věděli jste?

Pokud si zdřímnete krátce poté, co jste se naučili něco nového, může vám to pomoci zapamatovat si danou věc. Němečtí vědci zjistili, že když se nová informace dostane do mozku, je zpočátku "křehká" a lehce zapomenutelná, zejména pokud si mozek musí pamatovat více věcí.

Spánek novou informaci posouvá do trvalejší části mozku, kde je nižší šance, že bude tato informace přepsána nebo zapomenuta.

(podle KN)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

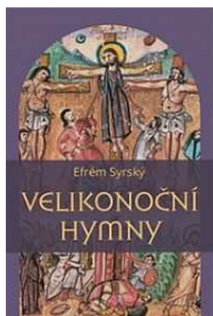
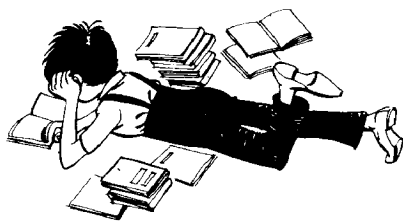
Biblické hodiny

pokračují v Pastoračním centru v Dolních Loučkách v měsíci únoru ve středu 10. a 24. března po mši svaté.

Změna vyhrazena

Knižní okénko

Efrém Syrský

Velikonoční hymny

Velikonoční hymny svatého Efréma Syrského (306–373) je soubor liturgické poezie složené na základě čtení z evangelií v době velikonoční. Nisibiský jáhen a sbormistr v nich rozjímá Kristovu Paschu, třídenní sled událostí od pesachové hostiny vpředvečer Velkého pátku Ježíšova utrpení a smrti na kříži až po noc Vzkříšení. Proto je také tato sbírka, pocházející z různých rukopisů, rozdělena do tří oddílů:

O svátku nekvašených chlebů, O ukřížování a O vzkříšení.

Vydalo nakladatelství Pavel Mervart

cena 299,- Kč

10 minut denně na modlitbu a relaxaci

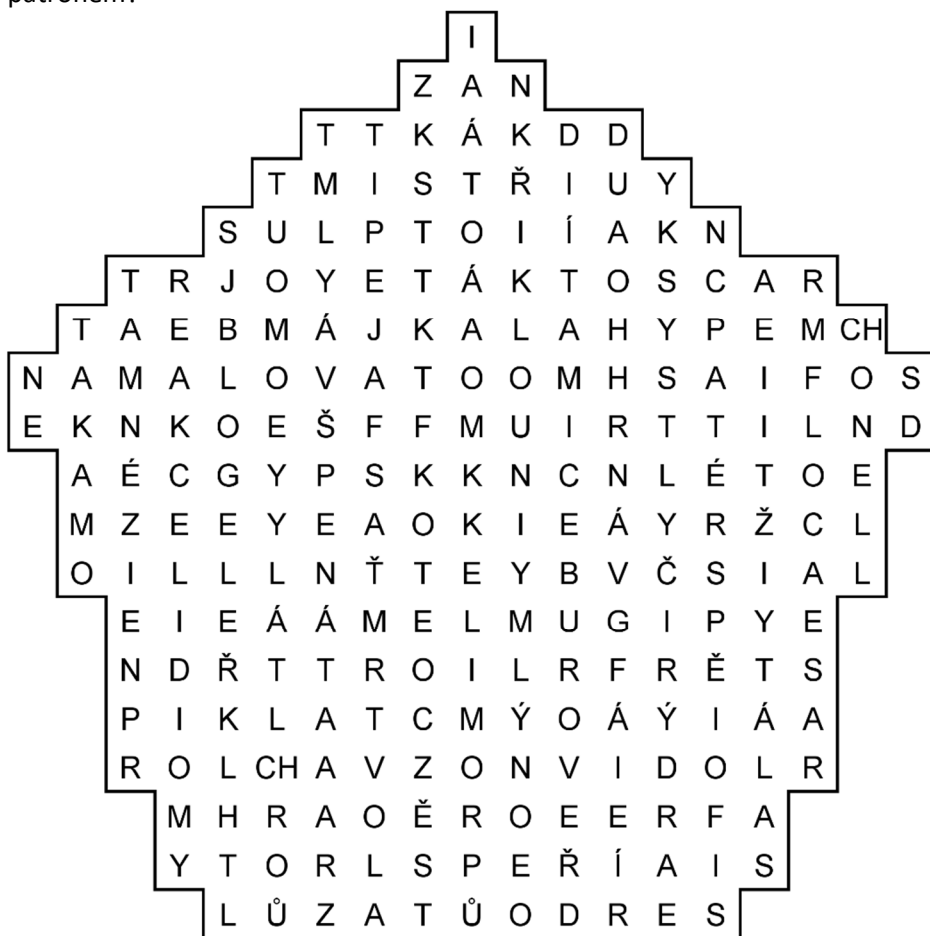
Praktický sešit inspirující k 30 rozmanitým činnostem je určen dospívajícím dívkám, ale i všem, kdo mají doma dlouhou chvíli, chtějí se věnovat něčemu užitečnému nebo si udělat chvilku jenom pro sebe. 10 minut denně zapomeňte na denní shon, načerpejte sílu z Božího pramene a ponořte se do hry. Rozjímejte nad biblickými texty, objevte nové způsoby modlitby a prohlubte svoji víru. V našem sešitě na vás čekají tvořivé úkoly, kvízy, křížovky a hry, ale i krátké duchovní impulsy, modlitby a zajímavé úvahy.

Vydalo Karmelitánské nakladatelství

cena 179,- Kč

Víte, který březnový světec je od roku 1654 patronem Čech a koho je ještě patronem?

alfa; amnézie; anabolika; Caesar; cimbál; čirý; deci; dres; dřevorubec; dynamo; elipsa; gril; gyps; hala; chlor; idiomy; indukce; kanáři; Kelt; knihy; kost; koťátko; křiklouni; Laos; lego; lenoch; léto; lodi; lůza; májka; mistři; mlátit; mrtvola; namalovat; náspy; ofis; omakat; opěvateľ; Oscar; peří; plus; pohoz; právo; promile; reakce; réta; rozmluvy; ředitel; saláty; sifon; Sofia; stěr; špenát; tály; telepat; tkát; tlach; tratoly; triumf; září

**PUTOVÁNÍ ZA BOŽÍMI
TAJEMSTVÍMI**

**JEŽÍŠ ZEMŘEL
ZA NÁS**

Pozorovali a zkoumali jste už naši Zemi? Možná jste se hrabali v hlíně, pozorovali brouka nebo to, jak plavou ryby ve vodě nebo jako ptáci létají v povětří. Dnes se půjdeme podívat na naši Zem z výšky.

Raketoplán je připraven, takže kdo se nebojí, nasadit!

Věděli jste, že

- naši planetu už asi 50 000 let obývají lidé?
- v současnosti na naší planetě žije více než 6 miliard lidí?
- za všechny lidi, kteří žili, žijí a ještě budou žít na naší planetě, zemřel Ježíš Kristus, Boží Syn?

Ale, pojďme pěkně po pořádku. Přečtěte si příběh o tom, jak to bylo od začátku s lidmi a se životem na naší Zemi. Některá slova v příběhu však neposloušně odesla z textu. **Společně s Kikou je vrať na místo, kam patří.**

stvořil
vyhnal
žárnil
zvířetě
potrestal
lhat

Bůh _____ člověka ke svému obrazu. Stvořil muže a ženu. Oba žili šťastně v ráji. Jenže tam žil i ďábel, který na člověka _____

Chtěl proto vyvolat neshody mezi Bohem a člověkem.

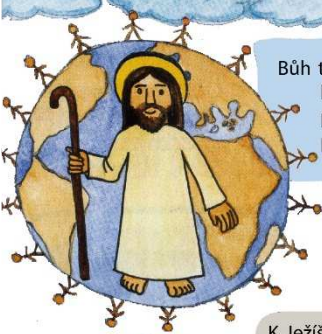
Ďábel si na sebe vzal podobu hada a začal _____

"Pokud mě budeš poslouchat a sníš ovoce ze stromu poznání dobra a zla, budeš jako Bůh."

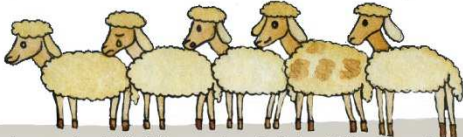
Evě se to zdálo hezké a lákavé a nechala se oklamat. I Adam _____

z ovoce. V té chvíli oba poznali svou ubohost.

Bůh lidi _____ tak, že je _____ z ráje. Svět se pro člověka stal místem plným bolesti a trápení. Bůh miluje člověka, proto přislíbil, že jednou Mesiaš _____ nad ďáblem.

Bůh tak miloval lidi, že dal svého jediného Syna, aby osvolobil lidi z hříchu. Pán Ježíš, ačkoli byl Syn Boží, stal se podobným lidem. Měl přátele i nepřátele, cítil radost i bolest a znal i utrpení. Byl ve všem podobně zkušný jako lidé, kromě hříchu.

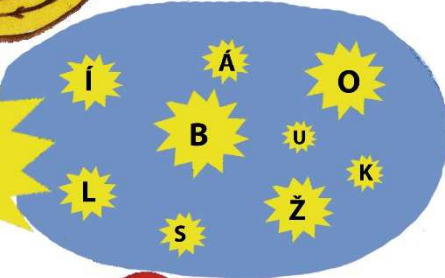

K Ježíši přicházelo mnoho hříšníků a poslouchali ho. Někteří nechápali, proč s nimi ztrácí čas. Ale Ježíš jim řekl: "Dobrému pastýři záleží na každé ovci. Pokud se mu nějaká ztratí, vydá se ji hledat a hledá ji, dokud ji nenajde. Když ji najde, vezme ji s radostí na ramena a těší se, že našel ovci, co se mu ztratila. Já jsem dobrý pastýř. Přišel jsem na tento svět hledat a zachránit, co se ztratilo. A i svůj život položím za ovce, jen abych je zachránil."

Najdi v bludišti cestu ke ztracené ovečce.

On zná počet hvězd a každou nazývá jménem. (Ž 147,4)

Pokud uspořádat hvězdy od největší po nejmenší, dozvíš se, jaký je hlavní záměr Boha v dějinách lidstva.

Hlavní záměr Boha je zjevit

_____ která je schopna zvítězit nad každým zatvrzelým srdcem.

Pán Ježíš zemřel za nás. Přijal utrpení, opuštěnost a smrt, aby nám svou obětí otevřel nebe, které zavřeli první lidé svou neposlušností. Pán Ježíš nám ukazuje sebe a říká:

"Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem tak, jak jsem já miloval vás."

Náš let raketoplánem se blíží k cíli. Brzy přistaneme. Ještě neposledy máme možnost podívat se z výšky na Zem. Nyní se nám zdá, jakoby měla tvar srdce. Asi proto, že už víme, že smyslem všeho je, abychom se navzájem milovali.

Nezbedův humor

Lékař radí pacientovi: „Musíte jíst více ryb. Vaše tělo potřebuje fosfor.“
„Ale pane doktore, já se chci vyléčit a ne po nocích svítit.“

Ve třídě se ptá učitelka žáků: „Jestlipak víte, který velký muž se narodil v našem městě?“

„Myslím, že žádný. Pokud vím, tak u nás se rodí jen samé malé děti.“

„Čišníku, brambory vidím, ale kde je ten řízek?“ ptá se host v restauraci.

„To musíte odsunout ten plátek citrónu!“

„Tak co tě, Vojto, nejvíce bolí?“

„Břicho, pane doktore.“

„A kde tě bolí nejvíce.“

„Ve škole.“

Pavel dal mamince k narozeninám úhledný balíček. Když je rozbalila, užasla:

„Nádherné. A kde je druhá rukavice?“

„Mami, za týden máš přece svátek.“

„Včera jsem spadl z desetimetrového žebříku,“ vypráví Martin spolužákům.

„A nic se ti nestalo?“

„Ne, já jsem stál na spodní příčce.“

Mladý komár vyletěl poprvé do světa.

Když se vrátil, ptá se ho táta komár: „Tak jaké to bylo synku?“

„Nádherné táto. Všude, kde jsem se objevil, lidé tleskali jako diví.“

„Vojto, zavři dveře, venku prší.“

„A ty myslíš, že když je zavru, tak přestane?“

„Petře, tobě už otec nepomáhá s úkoly?“

„Ne.“

„Jak to?“

„Ta poslední pětka z matematiky ho úplně znechutila.“

Z knihy **Nezbedův humor 1**